

Chương 2

Giấc Mơ Ý Niệm

Để công tác bưng chôn, Viêm Lăng cảm thấy nhuần nhuyễn này ngoài, chắc chắn sẽ trở thành trò chơi cho thiên hạ. Vì vậy, khi bà Viêm già nhìn thấy hình ảnh, mặt dù đang ngồi trên giường bệnh, chân chun bồng bồng, cô vẫn nghĩ rằng cháu, nói qua loa: “Mình vì cuộc sống.”

“Tình hình nhà chúng ta thế nào!” Bà Viêm ôm mặt buồn bã, không kìm được nói chuyện với con gái.

Chân giường cô y tá bưng bó gối đầu giường khi nhìn Viêm Lăng không thể trung. Cô đành ra hiệu cô y tá đứng lại, hỏi bà Viêm: “Sao thế?”

Giống nói chuyện bà Viêm có chút lo lắng: “Chúng tôi từ trước nay bạn có ý tác hại cho Tuấn Thanh và Châu Trinh hay sao? Kể từ hôm nay Tuấn Thanh nói rõ với bạn, nó sẽ không kết hôn với Châu Trinh. Còn bạn biết từ đây Tuấn Thanh luôn vì bạn không muốn kết hôn sớm thì hoãn, nhưng qua thái độ của nó ngày hôm nay, có thể thấy ý nó đã quyết.”

Ấy không phải là phong cách của Tuấn Thanh. Từ trước nay, cô ta rất khôn khéo, chỉ trò chuyện mà bạn cứ luôn thu nhận bạn xuôi gió. Bây giờ cô ta lại thể hiện, chúng tôi sẽ làm bạn và Châu Trinh thất vọng?

Viêm Lăng cảm thấy như vậy rồi, trong lòng cô vui như nở hoa, nhưng cô không thể hiểu ra ngoài nên cảm thấy bất an: “Sau đó thì sao?”

“Còn sao nữa, làm bạn tốt thôi.”

“Vấn đề?”

Bà Viêm không hài lòng trước thái độ của con gái. “Sao cô chúng ta lo gì?”

Viêm Lăng không hiểu. “Con lo gì chứ? Có phải con ép kết hôn đâu?”

Bà Viêm thở dài. “Châu Trinh có nguyện ý như vậy sao? Con trai của người tài xế. Bạn muốn bắt chúng ta, cùng làm bạn có thể tốt lên chắc giám đốc bạn. Tuấn Thanh có kết hôn với chúng ta cũng không tốt thành mặt đối mặt cho con. Bây giờ thì hay rồi...”

Viêm Lăng cười khì. Mặt cô tính ông tính tây cũng khó có thể gì quyết định. Sự yêu thương của Tuấn Thanh dành cho Tuấn Thanh vẫn vì nhân tình cảm dành cho cô.

Bà Viêm lại tiếp tục nói như vậy Viêm Lăng không còn tâm trí nghe. Cô nói: “Tôi con vẫn cứ tính”, sau đó lại tiếp tục nhìn vào.

Buổi tối, Viêm Linh ngồi phịch lì b nh vì n. Không có ai th m nom, Viêm Linh li th y tho i mái vì c yên t nh m t mình. Nh ng n n a êm cô m i khó ch u. Ch ng có ng i nói chuy n, chân cô l i au n m c không ng c. Cô ng i t a vào u gi ng, l ng l nghe ti ng b c chân c a y tá tr c êm ngoài hành lang.

Có l ti ng b c chân u u, l p i l p l i c a ng i y tá kích thích ý mu n nào ó trong lòng Viêm Linh, ho c gi b u tr i êm khi n con ng i d n y sinh tâm a c ác. Cô rút i n tho i, b m s c a Châu Trinh.

Trong u cô ch t xu thi n ý ngh , T T Thanh t ch i ch c s khi n Châu Trinh au lòng, li u cô có nên l i d ng c h i này nh y vào chỉ m trái tim anh?

Tuy nhiên, Viêm Linh ngay l p t c khinh b suy ngh ó. T n ng n m t lúc, cu i cùng cô c ng b m i n tho i, không mình ph i h i h n.

M t cu c i n tho i ng dài gi n m t n i xa xôi, trong bu i êm dài d ng d c.

Ch ng m y ch c cu c gi c k t n i. Viêm Linh c m th y gi ng nói c a i ph ng không rõ ràng: “A lô!”

Ng m ngh m t lúc, có m y câu Viêm Linh mu n nói v i anh nh ng cô g t i ngay l p t c. Cô lên ti ng: “Anh v n n y ch ?”

M c dù Viêm Linh không nói rõ nh ng Châu Trinh là ng i thông minh, anh oán ra ngay: “Em ã bi tr i à?”

Viêm Linh th dài. “B m t ng i ph n chà p nhi u l n, li u có áng không?”

“Không áng. Nh ng... anh luôn không th t ch .” Châu Trinh c i nói. V i s hi u bi t c a Viêm Linh v Châu Trinh, qua ng khí và h i th c a anh, cô có th oán anh sa sút tinh th n n m c nào.

Cu i cùng, Viêm Linh không nói nh ng l i an i. T áy lòng, cô c m th y ng i àn ông này v a áng i v a áng th ng. “Có n n i ph i m t h t lòng t tr ng nh v y?”

“Tình yêu ch ng ph i không c n lòng t tr ng hay sao?”

Viêm Linh b t giác ng ng u, nh m nghi n m t. Lúc này cô gi ng con cá m c c n b thi u d ng khí, ph i há mi ng th m i có th kh ng ch tâm tr ng. Trong êm t i, không ai bi t n c i c a cô khó coi n m c nào. “Không sao àu, i khi nào v n c, em s cùng anh u ng m t tr n say s a. Sau khi t nh r u, anh v n là ng i có s c m nh vô ch nh tr c.”

Không i Châu Trinh lên ti ng, Viêm Linh cúp máy.

Anh v a áng i v a áng th ng, nh ng ch ng ph i cô càng áng i, áng th ng h n sao? Viêm Linh b t c i thành ti ng. Trong phòng b nh tr ng không ch có ti ng c i c a cô. Nh ng càng c i, trái tim cô càng n ng n , t a nh chìm xu ng áy v c, hóa thành h t b i nh .

“Em còn khó coi hơn khóc.” Mắtgirl nói lơ đãng vang lên.

Viêm Lãng ngây ngốc. Cô quay về phía phát ra tiếng nói. Cửa phòng bành nạm nạm khép, mặt thân hình cao lớn ngó t bao gì. Anh ta đứng khu t trong bóng tối nên Viêm Lãng không nhìn rõ về mặt, nhưng cô vẫn cảm nhận thấy đôi mắt sáng của anh ta đang chiếu thẳng vào cô.

“Tên Úc Nam?”

Viêm Lãng vấp đôi tay, Tên Úc Nam ã sủa b c dài ỉn.

Viêm Lãng cảm giác cao . “Anh này làm gì?”

Tên Úc Nam trả lời mỉa mai hơn cô nữa. “Bạn xem sự tình có ngon không?”

“Tôi ghét biệt thự này!”

“Tôi thích là c r i.” Nói xong, Tên Úc Nam y bàn n di ng cu i gi ng n tr c m t c ô r i h p n lên trên ó. “V n còn nóng y, em mau n i!”

Thấy cô không nhúc nhích, Tên Úc Nam cười, nói: “Không phải em ỉn tôi mà h p, à tay em m i n y ch ?”

Viêm Lãng im lặng nhìn anh bằng ánh mắt cảm giác.

Tên Úc Nam bóc ôi a, m h p n, t chỉ c bắt gi y vào tay cô.

Viêm Lãng vẫn bất động. Tên Úc Nam nheo mắt nói ti p: “T t nhiên, tôi c ng không ng i út cho em n.”

Viêm Lãng càng nhúu mày.

Tên Úc Nam cảm thấy ch ch a, múc m t ch a cháo a lên mi ng. Viêm Lãng vẫn không hiểu anh muốn làm gì thì t nhiên anh nhào ng i v phía cô.

Khi môi Tên Úc Nam chạm vào môi Viêm Lãng, cô lập t c né tránh.

Nu chân Viêm Lãng không b au, ch c ch n cô ã á anh ta. Bây giờ cô ch còn cách dùng võ mi ng: “Anh có b nh à? H m t tí là phát b nh?”

“Nếu em muốn tôi bón cho em, t t nhiên tôi sẽ ch n cách tôi thích.”

S c m t Tên Úc Nam th n nhiên nh không. Viêm Lãng t c gì n ùng ùng, v cái gì ném vào ng i anh ta nh ng anh ta tránh c. Cô càng t c gì n. “Mang c n c a anh b i n i cho tôi! Đây là phòng b nh do tôi b t i n, tôi không hoan nghênh anh!”

Tên Úc Nam không b n tâm n c n gi n d c a Viêm Lãng. Anh g t h p cháo sang m t bên, l y ch t m t t p tài li u. “Em xem cái này tr c r i quy t nh có hoan nghênh tôi hay không c ng ch a mu n.”

Viêm Lãng nghi ho c li c Tên Úc Nam m t cái r i m i nhìn t p tài li u.

Tập tài liệu rất quen thuộc với cô, đây chính là bản thảo thu thập tác phẩm của Johnny Weir mà bên cô đã trao trả.

Viêm Lãng mau chóng nghiên cứu phân chia lại như cũ. Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, tâm trạng của cô thay đổi hoàn toàn. Hết vui mừng lại nghi ngờ, cô nhìn vào ảnh của Johnny Weir. Sau đó, nhìn ra ngoài, cô nhìn vào ảnh của Johnny Weir, trên đó có chữ ký rõ ràng của Johnny Weir.

Bên tai Viêm Lãng vang lên giọng nói quen thuộc, cô giật mình giật mình: “Tôi đã ký hợp đồng với giá rất tốt, em nên khen thưởng tôi thế nào đây?”

Viêm Lãng lắc đầu. Cô không bận tâm đến những lời chê cười của anh ta, nhìn chằm chằm vào ảnh của Johnny Weir không thể tin nổi. “Anh làm thế nào vậy?”

“Cuộc đàm phán kéo dài suốt mấy tháng trời, Johnny Weir suốt không kém chúng ta. Chỉ cần Johnny Weir và Johnny Weir đều coi trọng hợp tác này như Johnny Weir, đúng giống như tôi nói, tôi xin lỗi vì làm như vậy, tất cả đều là lỗi. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi trong chuyến đi New York cho thấy tôi nghĩ đây không phải là vấn đề chính của chuyến đi, mà chủ yếu là đi du lịch, nghỉ mát. Đàm phán thành công tự nhiên là một việc tốt nhưng không thành công cũng không sao. Cùng nhau, em đừng buồn bã, khóc lóc rồi về nhà. Em vẫn là người có thân phận công nhân, tôi rất quan tâm đến em nên anh phải nghe theo. Ai biết công ty tháng này công ty mới tiếp tục toàn bộ New York, tất cả công nhân đều phải nghỉ ngơi, có lẽ sau này sẽ không có chuyến đi nữa. Hợp tác xem ra bất lợi vô nghĩa. Johnny Weir dường như nóng ruột, ông ta chắc hẳn tìm tôi, có nghĩa ông ta đã hoàn toàn thất bại. Chỉ cần Johnny Weir nghĩ không yên, mọi việc đều nói chuyện.”

Viêm Lãng trầm ngâm hồi lâu mới hiểu ý của Johnny Weir.

“Sao em không nói gì?”

Viêm Lãng tất bật nhìn vào ảnh của Johnny Weir, do đó vài giây nhìn vào ảnh của Johnny Weir. Có thể nói đây chính là tranh tâm lý trong việc kinh doanh một cách nhuần nhuyễn như vậy, người đàn ông này quả là đáng sợ. Johnny Weir thì sao? Anh ta sẽ trở thành người hay là trở thành của cô?

Trong khi tất cả vẫn còn là công nhân, vì chỉ duy nhất Viêm Lãng có thể làm bất cứ điều gì là công nhân, xúc cháo vào miệng. Sau đó cô nhìn vào ảnh của Johnny Weir. “Ồ, ngon ngon!”

Hôm sau, công nhân nhìn vào ảnh của Johnny Weir. Dù sao, một người có thân phận công nhân như Viêm Lãng “khóc lóc” rồi về nhà, Johnny Weir sao dám không nghĩ?

Lúc này có Viêm Lãng, Johnny Weir và thủ ký Lý Ngân cùng một chuyến bay, nhưng lúc đàm phán cùng nhau, nhưng không khí hòa hợp hơn nhiều.

Viêm Lãng nghe phó giám đốc tổng thu thuế cục làm phán kéo dài buổi chi buổi trưa hôm trước.

“Lúc chúng tôi rời khỏi văn phòng của Johnny Weir đã là nửa đêm. Mọi người đều không buồn ngủ nên nhón quán bar mới cũm cũm, ai ngờ Tổng giám đốc Tổng cục về trước.”

“Tiểu cục không thể qua, văn phòng chỉ có sau chúng tôi.”

Một tổng giám sát tiếp lời: “Văn phòng mới cũm cũm, tâm trạng chắc chắn không thể nào bình lúc đó. Tổng giám đốc, anh viết bài này?”

“Tôi có hẹn mặt người bạn.”

“Người bạn của anh quản trị ngành này sao?”

Viêm Lãng trầm ngâm không lên tiếng. Cô cảm nhận rõ mặt ánh mắt đang chiếu vào mình.

Theo phản xạ, Viêm Lãng muốn làm gì đó che giấu bí mật. Cô quyết định nghe nhấc, nhấc điện thoại khi đeo tai nghe, cô đã kịp nghe thấy câu trả lời của Tổng giám đốc Úc Nam: “Một người quản trị ngành này thôi.”

Hẹn mặt người bạn ngành hàng sau, máy bay hạ cánh.

Trong đoàn hành khách mặt mặt sau chuyến bay dài, Viêm Lãng là người thất vọng nhất. Cô chần chừ ngồi trên ghế.

Thư ký Lý giúp Viêm Lãng xách hành lý. Dù người không nhấc cô vẫn không thoải mái, bởi Tổng giám đốc Úc Nam chắc chắn sẽ hỏi. Sau đó anh ta và cô bắt gặp lùi lùi phía sau, cách các người nghi phạm một đoạn. Anh ta không chạm vào người cô, cô không chạm mà gì tự nhiên và lạnh lùng như thường lệ, nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

Các người nghi phạm tự nhiên đứng lại, cùng Viêm Lãng cùng có chuyện chú ý. Đáng tiếc là do cô đứng sau, tầm nhìn bị các người nghi phạm che khuất nên không biết phía trước xảy ra chuyện gì.

Nhưng các người nghi phạm nhanh chóng đi dần ra, Viêm Lãng có thể thấy rõ nguyên nhân gây ra sự xáo trộn. Hóa ra Tổng Thanh Ích thân ra sân bay đón người. Sự xuất hiện của Viêm Lãng khiến mọi người giật mình.

Tổng Thanh nhanh chóng đi bên Viêm Lãng, quan sát cô từ trên xuống chân. Khi ánh mắt cô ta dừng lại cái chân bó bó, cô ta hỏi chau mày. Sau đó cô ta cất giọng mỉa mai: “Sao lại ra nông nỗi này?”

Tổng Thanh nắm tay Viêm Lãng như cô lệ thuộc tay cô ta. Tổng Thanh cười mỉa mai.

Các người nghi phạm trong công ty lâu đã nghe tin tức của Tổng Thanh tính cách ghê gớm, vì vậy chỉ sợ hãi không ra gì, hôm nay là lần đầu tiên họ chứng kiến mặt khác của Tổng Thanh. Có người nhìn Tổng Thanh bằng ánh mắt thờ ơ, có người nhìn cô khác hẳn không thể.

T T Thanh lâm vào tình huống khó xử nên cố gắng tìm cách nhìn ra chỗ khác. Đúng lúc này, cô ta mới nhìn ra T T Thanh Úc Nam đang đứng bên cạnh.

“T T Thanh giám đốc!” T T Thanh lịch sự chào hỏi.

T T Thanh Úc Nam mỉm cười, gật đầu thay lời chào.

Viêm Lông nhìn lòng quan sát hai người. Cô rất thích T T Thanh, cô bị thu hút ánh mắt cô ta nhìn T T Thanh Úc Nam có hàm ý gì. Chắc hẳn cô ta có chuyện gì liên quan đến cô mà thôi.

Sau khi rời khỏi sân bay, đoàn người lập tức giải tán, ai nấy nhanh chóng về nhà hoặc đi công việc. Chỉ có thể ký Lý Lệ Lệ, bạn cùng phòng của cô mới đi tìm taxi cho taxi của T T Thanh Úc Nam, hỏi xem anh ta có lái xe không.

Viêm Lông chờ đợi người ra bãi xe. T T Thanh cố tình đi chậm, bên cạnh cô ta có em gái. Cô ta tự nhiên là một cô gái trẻ. Vừa chờ đợi ra khỏi sân bay, T T Thanh đã bắt đầu đòi quyền lợi giúp em gái: “T T Thanh giám đốc, Viêm Lông đã bắt đầu làm việc này, anh nên cho phép cô nghỉ một thời gian, nhà tôi đang chờ.”

T T Thanh Úc Nam mỉm cười, vờ vịt ra xa cách. “Thật thì phải xem ý Viêm Lông thế nào. Nếu cô yêu cầu xin nghỉ phép, cần thông báo với ban Nhân sự, tôi sẽ duyệt ngay.” Nói xong, anh ta nhìn Viêm Lông bằng ánh mắt mỉa mai.

“Và ư?” Ánh mắt T T Thanh Úc Nam nhìn Viêm Lông khi nhìn T T Thanh hỏi ngược lại, nhưng ngay sau đó, cô ta liền nói chuyện quen thuộc “Đúng rồi. T T Thanh giám đốc, không biết anh có rảnh không, bây giờ tôi mời gia đình đón anh. Hy vọng anh đừng quên!”

“Hôm nay à?”

“Đúng vậy!” T T Thanh trả lời chu đáo. “Anh hãy gọi cho Th cô ký Lý Lệ Lệ cùng.”

Nói xong, cô ta liền lái taxi về.

T T Thanh đang tìm cách tiếp cận người đàn ông nguy hiểm nhưng có giá trị lợi ích rất lớn này. Tuy nhiên, cô ta khéo léo che giấu mục đích thật sự để tránh mất tiền khi thất bại.

T T Thanh cười, Viêm Lông chìm lặng lẽ đứng bên cạnh, như chỉ đợi chờ cô ta nói.

Một người nhanh chóng lái taxi về. Ngoài hai taxi của hai bên, tất cả có bốn người. Th cô ký Lý Lệ Lệ chỉ tay ra xe của T T Thanh Úc Nam, mỉm cười chào anh.

T T Thanh dường như khó xử vì sự phức tạp của tình hình. Chắc hẳn Viêm Lông bắt đầu nên chi tiêu nguyên hàng giờ sau. T T Thanh còn chờ đợi lên taxi, lái xe của cô ta mới mở cửa: “Hay là thế này, nếu tôi thuê taxi của tôi, còn tôi thuê taxi của T T Thanh giám đốc?”

T T Thanh ngẫm nghĩ vài giây, dường như tán thành sự sắp xếp đó, nhưng cô ta vẫn lịch sự quay sang hỏi ý kiến T ng Úc Nam: “Tôi có tài xế anh...”

T T Thanh không ngại nói chuyện với cô ta bất cứ ngang.

“Hôm nay chỉ không đi công ty làm việc sao?” Viên L ng t nhiên quay u sang hỏi T T Thanh.

T u n cười, Viên L ng luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng và trầm lặng. Vì cô bối rối quan tâm đến T T Thanh khi nhìn T ng Úc Nam nhún mày cười. T T Thanh có lẽ nghĩ rằng cô ta là một người lạ. “Ch xin ngh i ơn em.” Nói xong, T T Thanh lại quay sang T ng Úc Nam, hỏi: “Tôi có tài xế anh không?”

T ng Úc Nam phong gi tay làm việc tác m i. T T Thanh vội vã n xe c a anh ta trong khi anh ta cố gắng cầm lái. Ngay sau đó, Viên L ng t nhiên lên tiếng: “T ng giám c, có lẽ chúng ta phải vào công ty. Tôi còn m t t p tài liệu cần anh ký duyệt.”

“V y à?”

Tuy gì nghĩ u có vẻ khác thường nhưng T ng Úc Nam dường như không ngạc nhiên. Sau đó anh ta mỉm cười, nh ã oán ra cô nói câu đó. Viên L ng không hỏi T ng Úc Nam gì nữa, lập tức chuyển hướng, đi về phía xe ô tô c a anh ta. Không bận tâm đến T T Thanh đang nghĩ gì, cô ngồi th ng vào ghế sau xe c a T ng Úc Nam.

“Th t ng i quá, T ti u th ! Th ký Lý ng i xe cô n i m h n tr c. Tôi và Viên L ng s t i sau.” T ng Úc Nam nói xong liền lên xe.

Viên L ng không khách sáo, óng s p c a xe ngay trước mặt T T Thanh. Ô tô l n bánh, ch m t loáng, g ng m t ng ng ngừng c a T T Thanh bị n m t kh i g ng chỉ u h u.

Chỉ c xe d n t ng t c.

Trong xe yên lặng một cách kỳ lạ. T ng Úc Nam là người lái xe: “M t chiêu c a em ã h y c h i i riêng vì tôi mà chỉ gái em t n bao công s c dần dần.”

Viên L ng c chỉ m c hàng ghế phía sau, cái chân bố b t c a cô t lên gh . Nghe T ng Úc Nam nói vậy, cô ng ng lên, đúng lúc ch m ph i ánh m t anh ta qua g ng chỉ u h u.

“T ng giám c, anh nói vậy là có ý gì, tôi nghe không hiểu?”

T ng Úc Nam nheo mắt cười. “R t t t! Hóa ra em cũng học c chiêu gì v ng c ngh ch c a ch gái em.”

Viên L ng d u môi mỉm cười thay cho câu trả l i.

Không ngờ anh ta vẫn chưa nói hết: “Nói thật, tôi thích tính cách của chị gái em hơn. Dù tâm trí và suy nghĩ trong lòng cô ta có ác cảm nào, bên ngoài vẫn mềm mỏng dịu dàng với em. Còn em trong ngoài nhấm nháp, trừ c sau gì cũng phải chịu thôi.”

Viêm Lãng thím khinh thường nhìn xét của anh ta, vài giây sau, cô nói: “Tôi giám sát, anh hiểu như mình chị gái tôi rồi. Tâm địa chị yếu ớt thật mà!”

Thầy Tuấn Úc Nam lắc đầu, Viêm Lãng tự nhiên cười gian xảo, cười giễu giễu: “Như cảm nhận của tôi, anh không sợ tôi trừ c mà luôn chèn ép tôi, như trên thế giới của anh, anh hút thuốc hút s... chú ý của anh hay sao?”

“Nếu muốn cách thức của em là hút thuốc hút s... chú ý của tôi, vậy thì tôi thành thật nói cho em biết, em đã thành công.” Ánh mắt, vẻ mặt và cử chỉ nói của anh ta đều trở nên dửng dưng. “Em trở thành công.”

Một ngày hôm nào nói như vậy rồi nhưng có thể khi nào khác cảm thấy tràn ngập tình cảm như thế này?

Viêm Lãng cười không lời, chỉ còn cách lén tránh ánh mắt của anh ta.

Một lúc lâu sau, khi xe chạy vào thành phố, nhân viên của Viêm Lãng mới trở lại bình thường, cô nói như: “Cho tôi xuống xe!”

Thầy Tuấn Úc Nam giật mình ngạc nhiên: “Chị gái em nói có tài liệu của tôi ký sao?”

Viêm Lãng thím than trong lòng. Vẻ mặt ngạc nhiên kìm nén, cô làm sao có thể là chị gái của anh hôm nay!

“Tôi giận anh! Anh cười biết đó là cái gì tôi hiểu ta hiểu khác.”

Thầy Tuấn Úc Nam khẽ cười.

Xe dừng lại ở nơi có nhiều taxi. Thầy Tuấn Úc Nam Viêm Lãng xuống xe, cô bước lên nói: “Cảm ơn!”

Chỉ một thoáng nhìn thấy ý của thầy Tuấn Úc Nam càng sâu hơn. “Em không nên tham gia tiệc gia đình hay sao?”

“Tôi chỉ là bao giờ đi tiệc gia đình.”

Thầy Tuấn Úc Nam nhíu mày chỉ nghe cô nói thích. Viêm Lãng do dự một lát, cười cùng với mình nói: “Tôi sẽ khi nhìn thấy hai người bạn ở cùng bàn ăn, tôi sẽ buồn nôn.”

Viêm Lãng nói xong, vậy taxi rời đi.

Thầy Tuấn Úc Nam ngồi bên ô tô, chỉ cô bước lên taxi rồi mới quay về xe của mình. Anh trầm ngâm lâu, mãi vẫn không ra lời nhắn cho xe máy. Người tài xế chỉ còn cách im lặng thôi. Qua gương chiếu hậu, anh ta chợt thấy ánh mắt vẫn luôn nhìn lưng của anh hôm nay ngẩng đầu nhìn sau tự nhiên lóe lên một tia thê lương.

Ngài tài xế nhả lời câu nói về Erica Viêm Lăng, thản nhiên nói: “Sống trong gia đình kiểu này thì sống thế nào!”

“Vậy... khi nào sẽ xảy ra sự bất hạnh đó có nên xin bạn giúp không?” Giọng nói của Tia Viêm Lăng Nam rất nhẹ nhàng và thoải mái, không chút hối hận khi nói về tài xế sống sót. Lúc này, Tia Viêm Lăng Nam mới ý thức mình vẫn còn sống, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười: “Lái xe đi!”

Nhà báo tiếp tục tiếp cận và phỏng vấn PR, tin tức về vụ tai nạn và việc đi đến của Mimi trên nhiều tờ báo lớn. Việc tuyên truyền quy mô lớn là một phần của chiến lược tiếp thị của công ty đang trong tình trạng mất lợi nhuận.

Ba tháng sau khi mới thành lập công ty, đúng lúc Johnny Weir có lịch trình tại Trung Quốc. Dis cho của Tia Viêm Lăng Nam, công ty tổ chức buổi tiệc lớn, mời các vị khách tham dự.

Bình tĩnh của Tia Viêm Lăng Nam Phu dần dần, chân của Viêm Lăng Ngọc cũng đã tháo bỏ. Hai người có thể cùng tham gia buổi tiệc khi mới thành lập công ty, phá vỡ tình trạng bế tắc lâu nay.

Tia Viêm Lăng Nam sai dì Lệ Ngọc đến nhà của Viêm Lăng Ngọc.

Dì Lệ Ngọc làm việc tại gia đình của Mimi, là người thân thiết với Viêm Lăng Ngọc nhất. Tia Viêm Lăng Nam sai dì Lệ Ngọc làm người trung gian cũng là vì lý do này.

Nhưng người đó không thua. Viêm Lăng Ngọc vì cần làm thêm một chút tiền. Dì Lệ Ngọc không giúp Viêm Lăng Ngọc nhưng bà có chìa khóa nhà cô. Chỉ có hai người, hai lần bà vào thăm nhà Viêm Lăng Ngọc, cô cũng không nói. Lần thứ ba, dì Lệ Ngọc quy thuận người thì người ở phòng của cô.

Tối hôm đó, Viêm Lăng Ngọc thức dậy làm thêm giờ. Cô còn một giờ công việc chưa hoàn thành. Viêm Lăng Ngọc dán mắt vào màn hình vì tính xác suất kỳ lạ. Hôm nay, cô nghĩ rằng sẽ có người trên bàn ăn chính thức. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Giờ này còn có người ở trong phòng tìm cô? Viêm Lăng Ngọc không khỏi nghi ngờ. “Mới vào!”

Thấy người phụ nữ đi vào là dì Lệ Ngọc, liền nhìn thấy hình ảnh trên tay bà, Viêm Lăng Ngọc cau mày. “Dì Lệ Ngọc, đừng dọa cháu! Cháu thức dậy không muốn tham gia buổi tiệc đó. Cháu không cần đi tiếp xúc với khách mời.”

“Nhất định, nếu muốn cô vẫn còn sống, có thể lấy lý do cô bận rộn ngoài, không thể tham gia. Bây giờ cô hãy làm bữa sáng, không thể chờ đợi cô nữa.”

Viêm Lăng Ngọc chột tay lên trán im lặng.

“Coi như nhất định giúp dì Lệ Ngọc có việc không?”

Đì Lãng chững chạc quá trình trở thành cưa Viêm Lãng, mà ỉ ánh mắt và nấc ỉ cưa cô ỉu không l ỉt kh ỉ m ỉt bà. B ỉt cô ỉ ỉ m ỉ m ỉ lòng, bà l ỉ p ỉt c ỉt cái h ỉ p ỉ lên góc bàn làm vi ỉ c ỉ cưa cô. “Đì Lãng h ỉa v ỉ nh ỉ t ỉ u th ỉ, sau này s ỉ không giúp b ỉ cô làm nh ỉng vi ỉ c ỉ cô không thích. ỉ ỉ là l ỉ n ỉ cu ỉ ỉ cùng”

Viêm Lãng th ỉ dài.

Cô tháo kính, ỉ n ỉa vòng quanh bàn làm vi ỉ c ỉ t ỉ ch ỉt ch ỉ c ỉ h ỉ p. Cô m ỉn p ỉ h ỉ p, v ỉ m ỉt không chút tình nguy ỉn. “B ỉ váy này do T ỉ T ỉ Thanh ch ỉn ỉng không ỉ?”

“Không, không, l ỉ n ỉ này ỉch thân đì Lãng ch ỉn.”

Viêm Lãng ch ỉ m ỉ vào b ỉ váy, n ỉi ỉng h ỉn là b ỉ x ỉng s ỉm.

“Th ỉt ra t ỉ c ỉng không b ỉt ch ỉn l ỉ p ỉ c, nh ỉng nh ỉng b ỉ váy k ỉ u Tây do c ỉ c ỉ ch ỉn, t ỉu th ỉ y ch ỉng m ỉt. Váy g ỉ mà h ỉ c ỉ l ỉng, ch ỉng ỉ p ỉ chút nào! T ỉi thích x ỉng s ỉm h ỉn. Nhà thi ỉt k ỉ n ỉi ỉ ỉ là k ỉ u r ỉt th ỉnh hành h ỉn nay, t ỉi l ỉ n ỉt cho nh ỉ t ỉ u th ỉ. Không b ỉt nh ỉ t ỉ u th ỉ c ỉ thích không?”

Viêm Lãng th ỉ m ỉng, l ỉ n ỉ này b ỉ cô ỉ ỉ c ỉ ỉng ng ỉ. Cô ch ỉa bao g ỉ n ỉi ỉn ba câu t ỉ ch ỉ v ỉ ng ỉ c ỉ yêu quý. Cô khoác tay đì Lãng. “Cháu thích, cháu s ỉnh n ỉb ỉ này, cháu t ỉn đì xu ỉng đ ỉi.”

“Th ỉi kh ỉ, nh ỉ t ỉ u th ỉ c ỉ làm vi ỉ c ỉ, t ỉi t ỉ v ỉ c ỉ mà.” Đì Lãng n ỉi xong, v ỉ ỉ vàng ỉ ra cưa. Lúc r ỉ kh ỉ v ỉn phòng, bà còn không quên đ ỉn dò: “Nh ỉ t ỉ u th ỉ nh ỉ th ỉ xem c ỉ v ỉa không nh ỉ! N ỉu không v ỉa còn k ỉ p ỉ b ỉ o nhà thi ỉt k ỉ s ỉa l ỉi.”

Viêm Lãng g ỉt ỉu, cu ỉ ỉ cùng đì Lãng c ỉng yên tâm r ỉ kh ỉ v ỉn phòng.

Viêm Lãng ng ỉng ng ỉn nhìn h ỉ p ỉ qu ỉn áo m ỉt lúc, r ỉ l ỉ ỉeo kính, nh ỉng cô không th ỉt p ỉ trung vào công vi ỉ c. C ỉng h ỉn chuy ỉn p ỉi khoác tay T ỉ T ỉ Thanh, t ỉ c ỉ ỉ t ỉ c ỉ ám phóng vi ỉn là c ỉ th ỉ y chán. C ỉ tài l ỉ u m ỉ c ỉng không vào ỉu, cô l ỉn ném bút, b ỉ kính r ỉ ỉng đ ỉ y ỉ th ỉ b ỉ x ỉng s ỉm.

Viêm Lãng c ỉ giày cao g ỉt, ỉ chân ỉt trong phòng. B ỉ qu ỉn áo công s ỉ trên ng ỉ l ỉn l ỉt b ỉ cô ném xu ỉng sofa. Viêm Lãng nhanh chóng c ỉ ch ỉ c ỉ áo s ỉ m ỉ r ỉ m ỉ c ỉ x ỉng s ỉm.

B ỉ x ỉng s ỉm này c ỉ may b ỉng lo ỉ v ỉ th ỉng h ỉng, khóa ỉ bên c ỉnh và hàng cúc t ỉo ra v ỉ phong tình c ỉn. Th ỉnh nh ỉng b ỉ x ỉn s ỉm này h ỉnh ỉ, l ỉ ng ỉn c ỉn c ỉn làm Viêm Lãng l ỉ c ỉ p ỉ chân dài. Hàng cúc c ỉng ch ỉ c ỉ th ỉ c ỉi n ỉ x ỉng quai xanh, l ỉ n ỉa b ỉu ng ỉc.

Có l ỉ đì Lãng dùng s ỉo t ỉ h ỉ c ỉ m ỉ m ỉ y t ỉu ỉ, Viêm Lãng l ỉ c ỉ u c ỉ kh ỉ. Cô c ỉ kéo hai v ỉt áo c ỉi cúc nh ỉng không ng ỉ do dùng s ỉ c ỉ quá m ỉnh, cúc áo làm b ỉng ng ỉ c ỉ trai ỉt p ỉh t ỉ.

H ỉt ng ỉ c ỉ trai r ỉ xu ỉng ỉt, l ỉn ra p ỉa cưa. Viêm Lãng quay ng ỉ ỉnh t ỉnh t ỉ, nh ỉng v ỉa ng ỉng ỉu, ng ỉ c ỉ c ỉng ỉ.

Tống Úc Nam đứng bên cửa. Anh ta đứng đó, lặng lẽ nhìn cô, không biết nói gì.

Viêm Lệ đứng ngẩn ngơ vài giây, sau đó lập tức quay lại lấy áo sơ mi trên ghế sofa khoác vào. Trong lúc Viêm Lệ bước nhanh đi kiểm tra xem chiếc ghế sofa đã che kín chưa, một đôi giày da bóng loáng lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô.

Viêm Lệ hóa đá trong phút chốc.

Tống Úc Nam tiến lại gần, mùi đàn ông của anh ta bao vây Viêm Lệ khi chân tay cô lỏng lẻo. Do đó vài giây, cô miễn cưỡng nhìn anh ta. Một khoảng cách không xa không gần, dưới ánh đèn không thể không thấy, và mặt anh ta bình thường như mọi ngày nhưng có gì đó khác lạ. Tất cả những gì cô nhìn thấy thật sự thì thật sự thì đây là Viêm Lệ thì mới chỉ có một giác cảm rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Nhưng một giác cảm thật sự thì đây là Viêm Lệ đã xoa tan nó ngay tức khắc. Tống Úc Nam nhận thấy một trái tim cho cô. Trong một ánh đèn như có một tiếng nỉ nháy của bóng đèn chập chờn. Viêm Lệ vẫn không biết, nhanh chóng nhận lấy trái tim quay đầu, đi về bàn làm việc.

Trong khi đứng xung quanh, tránh xa người đàn ông nguy hiểm, Viêm Lệ miễn cưỡng nhún nhỡm. Cô đeo kính, cúi xuống để tiếp xúc lý tài liệu rồi miễn cưỡng hỏi: “Mười giờ rồi Tống giám đốc vẫn chưa về sao?”

“Tôi đi em.”

Trái tim Viêm Lệ lo lắng nhún nhẩy. Giờ nói đùa của người đàn ông này chắc chắn nghe, Viêm Lệ tìm kiếm phản ứng có thể gọi là “rung động”. Cô cố gắng nghĩ thật tự nhiên: “Vấn đề gì thì quá, tôi vẫn chưa làm xong việc, Tống giám đốc chờ đợi!”

Tống Úc Nam không đáp lại.

Cần phòng tránh thì nên Viêm Lệ không nghe thấy tiếng bước chân của Tống Úc Nam, nhưng cô có thể cảm nhận rõ anh ta vẫn chưa rời đi. Trong lúc cô còn đang phân vân không biết nên đứng hay tiếp tục cúi mặt thì bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, một cái bóng lướt qua trước mắt cô.

Tống Úc Nam đứng yên nhìn Viêm Lệ, hai người cách nhau một cái bàn. Trong phòng chập chờn đèn nên bóng anh ta dài, giống như bao trùm lên người cô. Viêm Lệ nắm chặt cây bút, sẵn sàng không chịu đứng lên. Anh ta tự nhiên giơ tay đóng cửa tài liệu của cô. Cô giật mình, vội vàng đứng lên nhìn lại bóng anh ta tháo cặp kính.

Người đàn ông này hành động chắc chắn và nhanh gọn. Tống nhìn cô và Viêm Lệ mỉm cười trong giây lát, cô ngây ngẩn vài giây rồi nhìn ra kính cửa cô đang nắm trong tay anh ta. Viêm Lệ còn chưa kịp mở miệng, Tống Úc Nam đã cười nói: “Bây giờ tôi ra làm việc cho em, mau về nghỉ đi!”

Viêm Lăng cảm thấy hoang mang, bất giác mím môi. Cuối cùng, cô cũng quy thuận, gật đầu, gật đầu mấy vì tính.

Cô vội vàng thu dọn tài liệu, bỏ vào túi xách, chuồn bồng mang về nhà xem tivi. Đúng lúc này, giọng nói áng ghét của Tống Úc Nam lọt vào tai cô vang lên: “Tôi nghĩ em nên thay bộ quần áo này trước khi ra về.”

“Sao thế? Không phải à?”

“Giọng ông khác biệt gấp bội đôi so với em bây giờ, chớ sợ xấu hổ ra ngoài.”

Viêm Lăng trừng mắt nhìn Tống Úc Nam, trong khi anh ta cố ý hướng mắt về phía vòng cổ của cô. Viêm Lăng vội kéo cổ áo sặc sỡ, không nói lời nào rời khỏi phòng. Nhìn qua Tống Úc Nam, cô liền bẽn lẽn nói: “Cùng tôi đi mua quần áo.”

Viêm Lăng bối rối, tự hỏi không phải. “Anh đi mua quần áo cho tôi?”

“Không, lần này tôi là mẹ em.” Tống Úc Nam cười cười, trong lúc tranh cãi tranh sắc, khóe miệng anh cong lên trông rất tự nhiên.

Sau khi thay bộ quần áo mới, ngồi lên xe Tống Úc Nam và cài dây an toàn, Viêm Lăng mới chợt nghĩ, tại sao mình lại nhún nhường làm theo anh ta? Hành động của cô đúng là đang nghĩ về việc mua quần áo “má xui quẻ khi nào.”

Tống Úc Nam nắm tay cô, thì thầm nói. Viêm Lăng cố gắng không mở miệng: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Cửa hàng trang phục của tôi, nói chuyện với tôi trước đi.”

“Nếu muốn đi thì anh đi, vì cớ gì phải kéo tôi theo?”

Vừa đi Tống Úc Nam nhún vai nói: “Tôi thích lôi em đi cùng, em làm gì cho tôi?” Thấy vẻ mặt cô tỏ ra nghi ngờ, anh liền cười bên ngoài, anh mỉm cười nói: “Giống như trang phục của em không đẹp, tôi muốn tham khảo ý kiến của em.”

Qua giọng cười của anh, Tống Úc Nam thấy Viêm Lăng hơi nhún nhún, dường như rất hài lòng về câu nói của anh.

Hai người nhanh chóng đến cửa hàng trang phục mà Tống Úc Nam nhắc tới.

Đây là cửa hàng chuyên bán quần áo, cửa hàng có kiến trúc khá đẹp, rất phong cách. Bên ngoài và kiến trúc châu Âu cổ xưa, bên trong trang trí theo kiểu hiện đại. Cô nhân viên cung kính cúi chào hai người, giọng nói ngọt ngào: “Tôn chào tiên sinh!”

Cửa hàng vắng vẻ, chỉ có hai vị khách duy nhất là Tống Úc Nam và Viêm Lăng. Tống Úc Nam đi trước, Viêm Lăng nhìn theo vòng cổ ngọc. Cô nhân viên bán hàng đi theo Viêm Lăng nhưng cách cô một khoảng, cô có không gian riêng, vì vậy khi linh cảm có người đi tới liền, cô vội quay đầu, liền nhìn thấy Tống Úc Nam.

“Anh thì xong rồi à?” Viên L ng ng c nhiên.

“T tr c n nay, hi u su t làm vì c c a tôi lúc nào c ng cao.” T ng Úc Nam v a nói v a a cho Viên L ng m t chỉ c h p nh màu en.

Viên L ng nghi ho c nhìn anh r i cúi u m n p h p.

ó là m t s i dây chuy n màu vàng champagne, i kèm ôi hoa tai cùng b . Thi t k r t n gi n nh ng l i úng ki u dáng cô thích.

“Tôi t ng em s m c váy đ h i, th y s i dây chuy n này r t h p v i em nên tôi t h chuy n v cùng b com lê.”

“Không có công, không th nh n th ng.” Viên L ng tr l i h p trang s c cho anh.

T ng Úc Nam m m c i.

G ng m t anh xu t hi n tà khí quen thu c. “Hãy làm ng i ph n c a tôi vào bu i ti c k ni m thành l p công ty.”

“ ây là l i m i?”

“Không, ây là m nh l nh.”

D ti c b t u t lúc tám gi t i, Viên L ng l m n b y r i m i ra nhà. G p T T Thanh mu n giây nào t t giây ó.

G n ây, Viên L ng th ng s ng c n h nh c a cô, lâu r i cô không v nhà. T i hôm qua, chú Châu g i i n cho cô, thông báo: “Ch t ch đ n, t i mai nh ti u th cùng cô c n bu i ti c.

“Không c n âu, có xe ón cháu r i !”

Lúc Viên L ng xu ng đ i khu chung c , xe c a T ng Úc Nam ã ch s n ó.

Ng i àn ông m c en tr ng ng t a vào thân xe, g ng m t vô c m, r t xa cách, th y Viên L ng xu t hi n, anh ta m i h i nh ch mép. Viên L ng b t giác đ ng b c.

T ng Úc Nam ã m c a xe cho cô.

Viên L ng ti n l i g n. M c dù cùng anh i th nh ng cô không nhìn th y b com lê c a anh ta. Bâ y gi b t g p dáng v i n trai c a anh ta trong b com lê ba l p, Viên L ng không t ch li c nhìn vài l n r i m i lên xe.

Vách ng n v i gh lái c kéo xu ng, gh sau t o thành m t không gian khép kín. Không ai lên ti ng, b u không khí t nh m ch n m c k c c. Viên L ng không tho i mái nên m c a s ch cô ng i. Gió êm th i vào làm tóc Viên L ng bay lo n x . Cô gi tay nh g t tóc v phía sau nh ng có ng i nhanh tay h n. Viên L ng quay v phía T ng Úc Nam, th y anh ta v a thu tay v .

Th y g ng m t nghiêng vô c m c a anh ta, Viên L ng không m i m i ng. Ng i àn ông này th ng ch m vào c th cô m t cách t nhiên. Lâu đ n, cô

đang nhớ đã quên, không còn phần gì ghi nhớ nữa. Đây là một dấu hiệu xấu...

Trong lúc tìm kiếm bên thân, Viêm Lăng vẫn không rời mắt khi nhìn ngắm từ trên nghiêng của Tuấn Úc Nam. Khóe miệng anh ta nhếch lên nở nụ cười không tươi. “Hoa tai rất đẹp với em. Xem ra con mắt của tôi cũng không tệ.”

Viêm Lăng ngẩn ngẩn. Cô bất giác đưa tay sờ chiếc hoa tai. Chiếc hoa tai tròn láng mịn dưới ngón tay cô.

Úng tằm gật đầu, hai người khách sạn.

Thầy ký Lý đã đi ra bên ngoài để tiếp khách sạn. Vợ thầy Tuấn Úc Nam, anh ta vội chạy đến. “Thầy giám đốc! Viêm... Viêm tíu thôi!”

Thầy ký Lý tỏ ra rất bối rối khi Tuấn Úc Nam và Viêm Lăng đi cùng nhau. Tuấn Úc Nam không nói lời nào, đi thẳng vào trong. Gần nửa giờ trôi qua, anh đứng trước cửa, quay sang nói với Viêm Lăng: “Hình như em quên mất túi.”

“Gì cơ?”

Viêm Lăng không hiểu, vội cúi đầu kiểm tra xem cô đã cầm ví chìa hay quên ngoài xe thì tay cô liến búng ngón nào đó nhấc chìa. Khi Tuấn Úc Nam kéo tay Viêm Lăng ngoặc vào cánh tay anh ta, hai nhân viên phục vụ vội vã chạy đến phòng tiếp khách.

Giới thiệu nhân viên khách sạn bên trong lắp đặt máy ảnh lia lả. Ánh đèn flash của máy ảnh khi nhìn Viêm Lăng nháy mắt thì cảm thấy đau, nhưng cô vẫn mỉm cười tiếp khách.

Có phóng viên nhanh nhẹn đưa ra câu hỏi tiếp theo: “Không biết Tuấn giám đốc Tuấn có xem tin tức gần đây không? Nghe phát ngôn của tập đoàn Lạc B cho biết, doanh thu của họ trong năm nay vượt qua Tập đoàn...”

Phóng viên còn chưa hỏi xong đã bị bỏ rơi ở khu vực dành cho truyền thông.

Thầy ký Lý ở nhà báo rất đông. Trong số đó Viêm Lăng, người khó khăn nhất chính là Tuấn Tuấn Thanh, lúc này cô đang đứng ở phía cô.

“Sao hai người lại cùng nhau đây?” Tuấn Tuấn Thanh cười đùa đùa với Viêm Lăng.

Vợ thầy ký liên tục tiếp khách phóng viên, bây giờ cầm túi của Viêm Lăng nhấc lên.

Tuấn Úc Nam trả lời thay: “Thật ngại quá, vì tôi quên cô ý nên mời bạn mượn. Chắc chắn Tuấn đâu rồi? Lúc nào ông ý muốn xuất hiện?”

“Có lẽ mu n m t chút. Lúc tôi xu t phát, bác s còn ang tiêm cho b tôi. T ng giám c, b com lê c a anh may khéo quá, c a hàng nào v y? Tôi mu n t m t b cho b tôi...”

T T Thanh còn ch a nói h t câu, Viêm L ng li n kéo áo T ng Úc Nam. Anh li n r i m t kh i T T Thanh, h ng v n i Viêm L ng h t c m ra hi u.

V a nhìn th y m t ng i c a ra vào, s c m t T ng Úc Nam tr m xu ng. Anh quay sang m m c i v i T T Thanh. “Xin l i, tôi ra ngoài kia m t lát!”

B i x l nh nh t nên T T Thanh có v không vui, nh ng cô ta nhanh chóng g t u v thông c m. “Không sao âu !”

T ng Úc Nam r i i, Viêm L ng v n ng im t i ch . Li c th y xung quanh không có ng i, T T Thanh “h ” m t ti ng. “Tôi không thêm l y Châu Trình, cô c ng nh b cu c à? Sao cái gì cô c ng tranh v i tôi th ?”

Viêm L ng không bu n nhìn cô ta. “Th nh t, câu này tôi nên h i ch m i úng, t i sao ch luôn tranh giành v i tôi? Th hai, ch hãy xem xét tình hình r i phát bi u c ng ch a mu n.”

T T Thanh tuy t c gi n nh ng c ng dõi theo ánh m t c a Viêm L ng. Nhìn th y v khách v a n, T T Thanh không tìm c li n nh n m t, nhú mày.

Viêm L ng không mu n nhi u l i v i T T Thanh. Cô chu n b i ra ón khách thì T T Thanh t nhiên lên ti ng: “Tôi ngh tôi nên nh c nh cô m t chuy n. V àn ông, cô v nh vi n không tranh n i v i tôi.”

Viêm L ng d ng b c nh ng không quay u, c ng không lên ti ng, sau ó t i p t c i v phía tr c.

V khách khi n T ng Úc Nam thay i s c m t chính là Giang Th Quân c a t p oàn m ph m L B c, i th l n nh t c a T th .

Viêm L ng v a n bên c nh T ng Úc Nam li n b Giang Th Quân nói m t câu châm bi m: “Không th không nói b cháu ã già r i, trong kinh doanh ph i t tìm con ng m i, sao lúc nào b cháu c ng làm theo t p oàn L B c c a ta? L B c v a tri n khai h p tác v i nhà phân ph i m ph m châu Âu, T th c ng b t u h p tác v i nhà phân ph i B c M .”

Viêm L ng th m nguy n r a ông già này nh ng b ngoài cô v n t i c i. “Bác Giang, m i bác qua bên kia, cháu ã s p x p v trí bàn ti c chính cho bác r i !”

Giang Th Quân t m tu i T T n Phu nh ng tính tình c quái. Tr c thái nhún nh ng c a Viêm L ng, ông ta c i ha h . “Cháu gái c y, trong lòng ch c m ng ch i m y i t tiên nhà ta nh ng v n có th khách sáo v i ta.”

Viêm L ng không có ý nh l y lòng Giang Th Quân. Tình hình r i ren mà b cô gây ra, có con gái yêu c a ông là T T Thanh i gi i quy t, ch ng liên quan gì n cô.

Sau khi bà Giang Thanh Quân nhận bàn tiệc chính, Viêm Lệ ngồi tiếp tục chuân sang phòng bên cạnh.

Phòng bên cạnh ánh đèn mờ mờ, bàn ghế xếp vị trí, không có ai quỳ y nghi. Chỉ duy nhất không biết vị trí là chiếc piano trên sân khấu nhỏ. Viêm Lệ cầm chai rượu, thông dong bước lên sân khấu, ngồi xuống trước cây piano.

Cô vâng vâng rượu và mận pàn, tùy tiện bấm phím đàn.

“Ding... ding... ding!”

Nhưng nột nhấc ngón tay và rì rì vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Một giọng đàn ông tự nhiên vang tới: “Em đàn khó nghe quá!”

Viêm Lệ nghĩ tới mình. Âm thanh truyền tới cánh cửa sang phòng tiệc. Cô quay đầu, bắt gặp một dáng người cao lớn đứng tiêng n. Thốt ra, cô đã rất quen thuộc với sự xuất hiện của người đàn ông này, nhưng khi Tiếng Úc Nam hiện lên bên cạnh, cô vẫn cảm thấy ngạc nhiên: “Là anh à? Đúng là âm thanh không tan.”

“Nếu tôi là hôn nhân mà thì con ma háo sắc. Đây có cô gái xinh đẹp lắm, thân mật mình, tôi nghĩ nên phải đi theo rồi.”

Cùng Viêm Lệ cười vui vẻ một chút. Cô nhún vai, nói: “Lão già Giang Thanh Quân đâu rồi?”

“Em vâng ông ta là bác Giang, bây giờ đã thành lão già?”

Viêm Lệ nhún vai, không trả lời.

Tiếng Úc Nam cười cười, đặt hai chiếc ly trên cây piano rồi lấy chai rượu trong tay Viêm Lệ, rót vào hai chiếc ly. Viêm Lệ không khách sáo cầm lấy ly uống, sau đó cô bắt chiếc ly vào tay Tiếng Úc Nam. “Rót đi!”

Tiếng Úc Nam rót tiếp phần tiếp, rót ly, giọng thì có lòng tốt nhấc nhấc: “Cần thì say...”

Viêm Lệ gật đầu gật đầu ngón tay. “Tôi uống cả tôi hôn khi nghe đàn ông...”

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời Viêm Lệ. Cô chau mày. Tiếng Úc Nam rút điện thoại, vì trong tầm mắt nên Viêm Lệ nhìn thấy màn hình hiển thị ba chữ: “T T Thanh”.

Điện thoại lại vang lên hai hồi chuông, Tiếng Úc Nam vâng vâng bấm phím nghe, Viêm Lệ đã nghĩ tới người đàn ông này, bấm nút tắt. Nghĩ thì nào cô lại chuyện máy của anh sang chuyện mình.

Hai người tiếp tục uống rượu. Một lúc sau, Viêm Lệ tự nhiên lên tiếng: “Lúc này tôi đang nghe nói, sau khi mang thai tôi, mẹ tôi mới biết tôi đã lâu đã có người khác bên ngoài, bây giờ còn có một cô con gái. Lúc đó, mẹ tôi hôn nhân mới phá thai rồi ly hôn, nhưng sau đó bà không làm việc, anh thì đoán xem là thế nào?”

Tống Úc Nam biết Viêm Lăng không cần câu trả lời của anh, vì vậy anh im lặng chờ cô nói tiếp.

“Mình tôi sinh tôi chỉ vì một mục đích. Nguyên nhân là bà nội sau: “Không thể rúng hai con tinh nhân đó.” Bà không cho tôi mang họ Tống, tên tôi là Viêm Lăng như chính tôi, cũng là chính bà, Tống Tấn Phu không xứng đáng là người cha, người cha, không đáng yêu. Thế đáng yêu duy nhất chính là tên của ông.”

Nhìn khỏe mặt của Tống Úc Nam dường như lóe lên một tia ánh sáng, nhưng giây tiếp theo, anh bình thản uống một ngụm rượu. “Tại sao em nói cho tôi nghe chuyện này?”

Viêm Lăng cười, cố gắng thò mồm dò anh, giọng vang nói đùa vạt ra chân thành: “Anh nghe thì nào? Tôi hy vọng anh đừng hỏi tôi, vào thời điểm quan trọng này, người phía Tống Tấn Thanh, hay tôi đang cần cáo anh, nếu anh giúp Tống Tấn Thanh, tôi sẽ dùng mọi thứ để trả ơn anh?”

Tống Úc Nam bắt cười, giọng nhe nhếch xem thì nghe: “Khẩu khí lớn thế này!”

Viêm Lăng vẫn mỉm cười, nâng ly rượu. “Cheers!”

C hai người cạn.

Chai rượu Viêm Lăng mang theo chợt loáng ánh sáng. Sau đó, nhân viên phục vụ thêm hai chai khác, lát sau chúng cũng cạn nốt náy. Viêm Lăng vẫn có thể gong gong, trong khi Tống Úc Nam thì không vậy. Cô gọi hai nhân viên phục vụ điều Tống Úc Nam quay về phòng tiệc chính, nhưng bà tiệc vẫn không thúc giục bao giờ. Viêm Lăng lúc nhìn hai nhân viên phục vụ khấn Tống Úc Nam. “Anh đúng là chàng làm tròn chức trách gì chứ!”

Tống Úc Nam đã say khướt nên không nghe thấy lời phê bình của Viêm Lăng. Cô tìm một phòng nghỉ trên tầng khách sạn. Nhân viên phục vụ chịu trách nhiệm về Tống Úc Nam nằm lên giường, Viêm Lăng phải trách rút ví tiền của Tống Úc Nam, lấy ít tiền boa cho nhân viên phục vụ.

Hai nhân viên phục vụ vui mừng, cảm ơn rồi rút rời khỏi phòng. Viêm Lăng lần đầu tiên cố làm xong làm bằng việc của Tống Úc Nam, sung sướng thì ngửi mùi hương ngọt ngào, ôm gối cười ngạo mạn. Sau đó cô ngẩng đầu rút tiền cho Tống Úc Nam. Tống Tấn Thanh gửi tin nhắn chúc mừng cho anh.

Thật ra lúc này Viêm Lăng cũng không hoàn toàn tỉnh táo, cô vội vã vào mặt Tống Úc Nam, anh ta đang ngủ say. “Anh là tại sao?”

Đúng lúc này, màn hình điện thoại nhấp nháy, là tin nhắn Tống Tấn Thanh: “Tống giám đốc, anh không tỉnh nghe điện thoại sao?”

Viêm Lăng giật điện thoại lên xem, trong lúc chợt nhận ra một ý, cô liền đi xuống nhà của người cha trên điện thoại, sau đó nằm bên cạnh Tống Úc

Nam, ghé môi vào môi anh. Mệt thì ng “tách” vang lên, tim nhôn nhôn môi c hoàn thành.

Cảm thấy hành vi của mình vô cùng u tr nh ng Viêm L ng v n do d gi a vi c xóa t m nh và g i i. Cu i cùng, cô ch n cách th hai. Sau khi g i t m nh, Viêm L ng ném i n tho i xu ng gi ng.

Cô ng i th n th mép gi ng m t lúc. Sau ó, cô tò mò mu n bi t i ph ng có tr l i hay không? V a mò tay xu ng gi ng tìm i n tho i, c tay cô t nhiên b n m ch t.

Tr i t o iên trong ch p m t. n khi nh th n, cô phát hi n T ng Úc Nam ang n m è trên ng i mình. G ng m t anh ta k sát m t cô. Trong m t anh ta có ý c i và m t tia ác ý... Không có chút gì g i là say r u.

Anh ta nhìn sâu vào áy m t cô, c t gi ng m ám: “M t khi em ã ch ng, tôi s không khách khí.”

Hai g ng m t c n k , m t ng i man mác ý c i, m t ng i v n trong c n kinh ng c.

Trong quá trình m t i m t, T ng Úc Nam t t ghé sát vào m t Viêm L ng. Cô v i nghiêng u né tránh.

N hôn c a T ng Úc Nam tr t kh i môi Viêm L ng, ch ch m vào má cô. Nh ng êm dài m i b t u, anh ta không c n v i vàng. T ng Úc Nam m m c i nâng c m cô. “Em có bi t l n u tiên nhìn th y em m c b x n xám này, tôi ã mu n l t b nó không?”

Viêm L ng không ý n l i nói s ng s ng c a T ng Úc Nam, t p trung dùng hai tay y vai anh ta nh ng anh ta không h nhúc nhích. Anh ta th m chí còn c n u ngón tay Viêm L ng, làm cô v i r t tay l i. Ph n ng áng yêu c a Viêm L ng khi n áy m t T ng Úc Nam g n sóng. Cô còn ang tìm cách y ng i anh thì ng c cô t nhiên n i l ng.

T ng Úc Nam ã c i chi c cúc ng c trai trên ng c áo x ng xám c a cô. Th y anh ta chu n b c i chi c cúc th hai, Viêm L ng h t ho ng, nghi n r ng c nh cáo anh: “Anh còn ng vào tôi, tôi s cho anh bi t tay!”

T ng Úc Nam qu nhiên d ng ng tác, nh ng không ph i do anh ta s hãi, ng c l i, n c i c a anh ta khi n Viêm L ng không kh i ng ngàng: “Tôi tò mò mu n bi t, r t cu c tôi ph i làm th nào thì em m i c m ng.”

“Dù anh có...”

L i nói ch a d t ã b ch n l i. T ng Úc Nam b t mi ng Viêm L ng b ng m t n hôn bá o, khi n cô ch bi t ngây ng i. n khi u l i anh ta xâm nh p vào mi ng, cô m i ý th c c mình ã trúng k c a anh ta, b anh ta h i d m ba câu làm m t c nh giác t c ý x u xa.

Viêm L ng nh nghi n r ng c n l i T ng Úc Nam nh ng b anh ta bóp c m nên không th dùng s c. Bàn tay còn l i c a anh ta không kiêng n , “châm

l a” trên c th cô. T vành tai, x ng quai xanh... tay anh ta l t nh nh chu n chu n p n c. Khóa bên hông áo x ng xám b kéo xu ng, T ng Úc Nam thò tay vào trong áo, vu t ve t m l ng tr n c a cô, ch m ch m i t i n i bí n gi a hai ùi cô r i m c s c ch i ùa.

D i s ti p xúc c a u ngón tay anh ta, toàn thân Viêm L ng run r y, t ng c n tê d i ch y th ng vào tim. N i bí n d i s khiêu khích c a anh ta ã b t u m t...

C m giác kích thích khi n u óc Viêm L ng ong ong, m t mảy váng v t. i n khi T ng Úc Nam r i kh i b môi cô, b t u m n tr n vành tai, cô g n nh quên m t mình ang lâm vào tình th cá n m trên th t vô cùng nguy hi m.

Toàn thân nh b ai ó cù bu n, cô b t giác ng i.

“C ng c ng n m c này còn gì là thú v ! Chi b ng em hãy th l ng h ng th i!”

M t gi ng nói àn ông tr m khăn vng bên tai nh có ma l c kh i g i d c v ng t n i sâu th m trong c th Viêm L ng, khi n nó kêu gào òi c gi i phóng. Cô mê man nhìn T ng Úc Nam, ánh m t khu t ph c c a cô càng khi n anh không th kh ng ch b n thân. giây phút ti p theo, Viêm L ng g n nh m t h t y th c.

Nh ng ch là g n nh ...

Khi T ng Úc Nam xé to c g u váy c a Viêm L ng, ti ng xé v i nh m t ti ng chuông c nh t nh vng lên úng lúc, giúp lý trí ang trôi d t ph ng nào c a Viêm L ng quay v . Lúc này, T ng Úc Nam ã buông l ng ng i cô, anh ta không ng cô l i dùng h t s c y ng i anh ta vào giây phút c hai ã ý lo n tình mê. T ng Úc Nam b b t sang m t bên gi ng, Viêm L ng th a đ p tr n kh i s kh ng ch c a anh ta. Cô không k p i u ch nh h i th h n lo n, v i nh y xu ng gi ng.

T t c còn ch a b t u ã k t thúc. Là th t v ng hay may m n? T ng Úc Nam dõi theo bóng dáng cu ng quýt c a Viêm L ng, anh ta t b ý nh u i theo cô.

“Khoan ã.” T ng Úc Nam thông th ng i bên gi ng.

Gi ng nói c a anh r t bình t nh, nh không có chuy n gì x y ra, n h i th c ng bình n nh th ng l . Viêm L ng ch ng thêm b n tâm n l i anh ta, v i vàng i ra kh i phòng.

T ng Úc Nam th dài, tuy ng n l a trong ng i anh v n ang cháy nh ng lý trí chỉ m th th ng phong. “Em hãy m c qu n áo t t , tôi s a em v .”

Khi bi t mình ã hoàn toàn thoát kh i nguy hi m, Viêm L ng m i phát hi n cô ang i chân t. Nghe câu nói c a T ng Úc Nam, cô cúi xu ng nhìn,

bỗng nhiên cô vô cùng thẫn thờ. Trong khoảnh khắc đó, Viên Linh còn cách đó không xa bên cạnh cô.

Tên Úc Nam nhìn cô, cười nhợt nhạt. “Chắc em không phải là Châu Trình, em không nhìn em lòng vòng gì đâu ông khác, đúng không?”

Viên Linh hóa đá trong giây lát.

Bỗng nhiên cô, Tên Úc Nam biến thành tên. “Nói thật, tôi cảm thấy ghen tị với em.” Nhìn cô anh chưa nói gì mà mai mỉa nghe kìa, liệu có chua chát.

Câu nói của Tên Úc Nam khiến lòng Viên Linh trở nên hỗn loạn, cô tranh thủ đứng lên bỏ chạy. Mọi cảm giác tiếc nuối và niềm tin tưởng biến mất hoàn toàn sau lưng như một cơn gió thoảng qua. Thay vào đó, trong lòng cô xuất hiện vô số tâm tình khó lý giải.

Trong khoảnh khắc trào dâng mãnh liệt đó cô chợt nhận ra chính mình ngay lập tức. Thốt nhiên mất thú, như bão lốc cuốn cô trong giây lát. Lúc có phản ứng, Viên Linh đã ném ôi giầy, quay lại phẫn nộ nhìn Tên Úc Nam.

Hành động hoang dã tràn ngập sinh lực của Viên Linh khiến Tên Úc Nam tay không kịp, anh thẫn thờ nhìn cô vụt đi phía trước. Nhìn về phía sau là người có phản ứng nhanh nhẹn, anh lập tức chộp lấy tay cô, tay ôm eo cô.

Lúc này, Viên Linh đã ngã xuống chân qua gối anh, cô nâng mắt anh, hôn ngượng ngùng khi nhìn anh cười sảng khoái vài giây.

Nhìn cô Viên Linh sâu sắc hơn, cảm giác nhột nhạt nhìn cô của Tên Úc Nam biến mất. Hình ảnh hỗn loạn của hai người đàn ông, nhìn nhau không dứt.

Khi nhìn thấy, Tên Úc Nam lập tức hung hăng đáp trả. Hai tay anh siết chặt tay trái của Viên Linh, rồi lại xâm nhập vào miệng cô, hút hết hơi thở và ngọt ngào. Nhìn hôn kéo dài, khi bắt đầu của hai người đàn ông rất, Viên Linh giật tay rút cả vạt của Tên Úc Nam.

Cà vạt, áo vest, áo ghi lê, áo sơ mi của anh lần lượt rơi xuống đất. Viên Linh đứng nhìn hai vai Tên Úc Nam đang nhắm mắt ngủ gật, còn cô đứng trên người anh.

Tên Úc Nam nhắm mắt nhắm mắt tiếp tục hôn cháy bỏng như Viên Linh né tránh. Cô cười nhợt nhạt và xem ông của anh, hôn lên khuôn mặt rần rần của anh. Hôm nay cô quyết tâm phá vỡ tất cả mọi thứ cao ngạo và xa cách của ông này.

Viên Linh rút tay trái của Tên Úc Nam, tay cô chà xát bắp thịt của ông để cảm giác của anh. Anh thẫn thờ nhìn cô giật tay cô, rồi nhìn cô cười ngượng.

“Thật nào? Mọi thứ chút xíu không chịu rời à?” Viên Linh cười khì, cảm giác vào mắt anh.

Tùng Úc Nam chắt chắt những kỷ niệm buồn này của Viêm Lệ. Trông cô yếu ớt khiêu khích, cũng vô cùng yêu m. Cô nhậm t ly rượu m nh pha trộn sô cô la, và ngắm t ngào và d làm ng i khác ngậy ng t, ch mu n u ng m th i c n s ch, c m giác tê cay lan n t n trái tim.

Anh m m c i áp l i: “Tôi v n thích làm theo cách c a tôi h n.”

Nói xong, anh không c n th ng hoa ti c ng c, kéo v t áo x ng xám ã b rách nát c a Viêm Lệ, c i n t v t c n gi a hai ùi cô, tách hai chân cô và b t u gi i phóng ham mu n ã tích t b y lâu.

M t cú nh n ng i, Tùng Úc Nam âm vào n i sâu nh t trong c th Viêm Lệ.

S t n công t ng t c a anh khi n Viêm Lệ au n m c nh ng ng th . Theo ph n x , cô u n ng i nh ng b anh ch n m i ng lụi. X ng xám rách l n x n trên ng i cô nh ng nh ng ch c n che u l h t ra ngoài khi n Tùng Úc Nam càng khó lòng ki m ch .

C h ng Viêm Lệ ng khô rát, cô li m môi, túm ch t c áo x ng xám.

Tùng Úc Nam kéo tay cô xu ng. Sau ó, m t tay anh vu t ve, kích thích n i bí n c a Viêm Lệ, m t tay thu n theo l ng cô d ch chuy n xu ng d i. M t hoa liên t c tràn ra c a ng giúp cô gi m b t s au n. Cu i cùng, cô không tìm n i kêu thành ti ng, li n b anh dùng mi ng ch n l i, ch còn ti ng n c ngh n.

Tùng Úc Nam ng m nhìn g ng m t ng c a ng i ph n , ôi m t to tròn c a cô v n ng l i m t tia không ch u khu t ph c.

“Th nào? M i m t chút ã không ch u n i r i à?” Anh tr l i nguyên v n câu nói c a cô.

M c dù Viêm Lệ ã ý lo n tình mê nh ng lúc này, Tùng Úc Nam c tình làm ch m l i, anh không cho cô th a mẫn, y cô g n lên nh khoá l c r i l p t c rút lui. Rõ ràng anh c tình tr thù hành ng khiêu khích c a cô tr c ó.

Viêm Lệ ng nh dùng chút ý chí còn sót l i giành quy n ch ng. Cô cong ng i áp sát Tùng Úc Nam, nh ng ch a ch m vào anh, hai vai cô ã b gi ch t. Sau ó, anh l t ng i cô n m s p và xâm nh p vào cô t phía sau.

C m giác c th c l p y khi n Viêm Lệ th a mẫn rên m t ti ng nh ng b Tùng Úc Nam ch n mi ng ngay l p t c. Anh xoay m t cô, hôn cô t phía sau. Cô không hài lòng c n môi anh.

Môi Tùng Úc Nam nhói au, thân d i anh càng v n ng m nh h n. Cái giá Viêm Lệ ph i tr là m t s i dây th n kinh nào ó b ng t nhiên c ng c ng làm cô au bu t, cô b t giác tr ng m t v i anh.

Tùng Úc Nam ch c i c i. Ch a k p nhìn rõ n c i c a anh, Viêm Lệ ã b anh ôm d y. Ng c anh dính sát vào l ng cô, tay anh n vào b ng

cô, dấn dẫm từng tác cạ cô. Giây phút này, từng giọt anh tã rã mĩ sũ c hút khó cũng lĩ, ó là sũ c m nhĩ có thĩ mĩ tay che lĩ p b u tr i, cũ chi mĩ thiên hĩ khi nĩ Viẽm Lũng ê mũ, chìm mũ. Cô mũ nũ hũn anh nhĩ ng anh nũ tránh. nũ khi thũ ng thũ cũ biũ hiũ nũ auũ nũ lũn khoải lũ c trẽn gũng mĩ tũ cô, anh mĩ cũ i, tĩ p tũ c hũn cô.

Nũ hũn cũ Tũng Úc Nam vũ aũ tũ át vũ aũ dũ u dũng. Anh vũ nũ không rũ i mĩ tũ khĩ Viẽm Lũng nhũ ng ánh mĩ tũ anh dũ nũ dũ nũ nguũ iũ lũ nhũ.

Trong lúc thũn dũ iũ vũ nũ không ngũ ngũ vũ nũ ngũ, mĩ tũ cũ nũ sũngũ tũ ngũ tũ pũ nũ, aũ hai ngũ iũ lũnũ nhũ cũ cũ lũ cũ.

ây là mĩ tũ cũ cũ chiũ nũ tranh giũnh quyũ nũ chũ ngũ và khũ ngũ chũ trẽn giũngũ. Bũ tũ luũ nũ ai thũ ngũ ai thua, mĩ iũ tũ bào trẽn cũ thũ hai ngũ iũ uũ cũ thũ aũ mũnũ.

Nũ aũ êm trũ iũ hũ iũ lũ nhũ, ánhũ ãn trẽn phòng mũ mũ. Khi dũ cũ vũ ngũ tan biũ nũ, Viẽm Lũng bũ tũ uũ hũ hũ nũ vũ hành vi phũng tũngũ cũ aũ mĩnhũ. Cô chũ nhũ lũ iũ áo xũ ngũ, không nũ iũ mĩ tũ lũ iũ nào mà ngũ iũ dũ y, xuũ ngũ giũngũ.

“Chũ aũ gũ iũ ã trũ mĩ tũ nhanh nhũ vũ yũ sao?” Giũ ngũ nũ iũ tũ sau lũ ngũ cô vũng lũnũ.

Viẽm Lũng bũ cũu nũ iũ cũ aũ Tũng Úc Nam chũn chũnũ. Cô ngũ pũ ngũ ngũ mĩ tũ lát mũ iũ quay lũ iũ. Tũng Úc Nam ngũ iũ tũ aũ vũ uũ giũngũ, mĩ tũ tay vũ tũ lũnũ thũn giũngũ, tay kũ iũ pũ iũ uũ thuũ cũ láũng chũyũ dũ.

Vũ iũ phút trũ cũ ó, Viẽm Lũng vũ nũ còn gũ iũ uũ trẽn cũnh tay anh, bũy giũ không khũ iũ nguũ iũ lũ nhũ, trũng anh nhũ mĩ tũ ngũ iũ xa lũ. Viẽm Lũng cau mũyũ. “Tũ iũ coi nhũ anh sũy rũ uũ, anh cũ ngũ coi tũ iũ uũ ngũ sũyũ. Hũyũ tin tũ iũ, sau khiũ tũ nhũ lũ iũ chũngũ taũ sũ quên hũ tũ mũ iũ chũyũ nũ.”

Dũng nhũ anhũ ang nhũ chũ mũ iũ ngũ cũ iũ.

Trong bũngũ tũ iũ, Viẽm Lũng thũ yũ mũ lũ aũ trẽn tay anhũ ngũ yũ, cô cũ nhũ giũcũ lũ iũ lũ iũ. Tũng Úc Nam dũ pũ iũ uũ thuũ cũ, xuũ ngũ giũngũ, iũ nũ trũ cũ mũ tũ cô.

ũngũ là anhũ mũ mũ cũ iũ thũ tũ, nhũ ngũ nũ cũ iũ khiũ nũ Viẽm Lũng rũ nũ tũcũ gũyũ. “Tũ iũ không ngũ iũ làm thũmũ lũnũ nũ aũ, em nhũ lũuũ hũ nũ mũ tũ chũtũ.”

Viẽm Lũng nhũ cũ ngũ iũ nào ó tũ ngũ nũ iũ vũ iũ cô, mĩ tũ ngũ iũ ãnũ ông thũng mũnhũ không bũuũ giũ cũ ngũ hiũ pũ phũ nũ, mà bũ nhũ hũ dũ dũ ngũ iũ taũ. Ngũ iũ ãnũ ông tũnũ Tũng Úc Nam trũ cũ mũ tũ cô bũyũ giũ iũ uũ chũ nũ giũ nũ là thũng mũnhũ.

“Tũ iũ không ngũ iũ làm thũmũ lũnũ nũ aũ, em nhũ lũuũ hũ nũ mũ tũ chũtũ.” Nũ iũ xũng anhũ lũ pũ tũ cũ áp sũtũ, sũ ngũ mũ iũ thũ ngũ cũ aũ anhũ cũ vũ uũ mũ iũ cô.

Sau ó, Tũng Úc Nam ngũ mũ cũnh mũ iũ Viẽm Lũng, nhũ ngũ mũ tũ theo dũ iũ phũ nũ ngũ cũ aũ cô. Anhũ nũngũ cũ mũ côũ nũ hũnũ sũuũ hũ nũ. Ngũnũ tay anhũ thuũ nũ theo ngũngũ cũ thũ Viẽm Lũng, tũ tũ diũ chũyũ nũ xuũ ngũ dũ iũ, cũ iũ cũngũ dũ ngũ lũ iũ nũ iũ nhũ yũ cũ mũ giũ aũ haiũ ãũ iũ cô, không ngũ ngũ thũ mũ dũ, khiũ uũ khũ iũchũ. Ngũngũ tũ cũ aũ anhũ nhũ nhũ chũnũ chũnũ nũ pũ nũ cũ nhũ ngũ khiũ nũ toũnũ thũnũ cô nũngũ rũnũ.

Ngồi Viêm Lãng cười, uớc trông rưng. Trờ c n nay, cô không ph i là ng i ph n đ b đ đ , nh ng m i bi u hi n c a T ng Úc Nam, t ánh m t n ch a ý c i, ôi môi nóng b ng, y t h u chuy n ng trong lúc th ng th c cô, th m chí c h i th c a anh... u mê ho c cô, b o cô hãy t n h ng s phóng túng hi m có này. M t i u áng ch t là cô không có cách nào kháng c .

“Tôi...”

Viêm Lãng v a m mi ng, anh li n t ngón tr lên mi ng cô, ng n không cho cô nói ti p r i cú i xu ng b cô lên. Theo b n n ng, Viêm Lãng vòng hai tay ôm ch t c anh.

Nh n ra s h ng ng c a cô, T ng Úc Nam c i kh , anh b cô i th ng vào phòng t m.

L i m t màn ân ái g n m t ti ng trong phòng t m. Khi Viêm Lãng c T ng Úc Nam b ra kh i phòng t m quay v gi ng, cô ã s c tàn l c ki t. T ng Úc Nam ôm cô t phía sau, u cô t a vào ng c anh. Cô không còn s c l c m mi ng, hu ng h là l n tránh.

Viêm Lãng cu n ch n r i thi p i. Khi c m th y s c n ng è lên ng i bi n m t, cô m h nghe th y ti ng ng l ch c ch. M m t, hóa ra T ng Úc Nam v a t bên ngoài tr v , tay c m túi qu n áo.

T ng Úc Nam t túi qu n áo xu ng gh . V a quay ng i, anh li n ch m ph i ánh m t Viêm Lãng.

“Em t nh r i à?”

Viêm Lãng nhìn anh y c nh giác.

“Tôi mua t m cho em b qu n áo, kích c ch c v a ng i em.” T ng Úc Nam i n bên gi ng, gi tay ch m vào c m cô. Anh cú i xu ng nh hôn nh ng Viêm Lãng y m nh vai anh, l p t c ng i d y.

n bây gi Viêm Lãng m i hoàn toàn t nh táo. Cô th y mình gi ng con sóc nh , cu n ch n quanh ng i n cu i gi ng, l y túi qu n áo trên gh . Cô nhanh chóng m c qu n áo mà không nói l i nào.

M c xong qu n áo, Viêm Lãng m i có th i gian phóng m t ra ngoài c a s . Lúc này tr i ã t m sáng, cô có th ng i th y mùi c a h i n c tinh khi t trong bu i sáng s m y s ng mù.

T u n cu i, T ng Úc Nam ch khoanh hai tay tr c ng c, l ng l quan sát Viêm Lãng. Do anh ng góc t i nên cô không nhìn rõ v m t anh. Tuy nhiên, so v i b d ng quang minh chính i c a anh, Viêm Lãng c m th y cô nh m t a tr ph m l i. Cô nhanh chóng r i kh i phòng, n m n p s b anh gi l i.

Cu i cùng, Viêm Lãng c ng thoát kh i c a i nguy hi m. Th t ra, ngay c cô c ng th y khó tin, r ng anh cô i mà không có b t c hành ng nào. n

khi cửa phòng đóng sập, cô mới thì phào nh nhỡm. Lúc này, Viêm Lăng mới đi
trả lại là cô cửa thì ngày, n ng c, ng ng cao u, n n gót giày xu ng sần,
i thì ng ra thang máy.

V n còn quá s m, Viêm Lăng r i kh i khách s n, ng bên ng m t lúc
lâu c ng không th y bóng dáng m t chi c taxi. Bu i sáng tinh m h i l nh,
Viêm Lăng so vai kéo c áo khoác. Cô ang cúi u l y i n tho i xem gi thì
m t h i còi ô tô b ng vang lên làm cô gi t mình.

Viêm Lăng m ng r ng ng u, nh ng khi nhìn th y chi c xe h i sang
tr ng ang ti n v phía mình, m t cô l p t c t i s m. Ti p t c cúi u tìm i n
tho i trong túi xách, cô v nh không nhìn th y chi c xe, nh ng chi c xe ã
đ ng tr c m t cô, c a xe h xu ng, T ng Úc Nam gác khu u tay lên c a xe,
gi ng m t tay ch i lão luy n chuyên b t chuy n v i các cô gái l m t: “Ti u
th , ang i xe à?”

Viêm Lăng im l ng.

“Tôi ti n ng nên có th a em i m t o n.”

Viêm Lăng l nh lòng áp: “Không c n!”

S c m t anh tr m xu ng.

Th y T ng Úc Nam t tay lên tay n m c a xe, Viêm Lăng t ng anh
xu ng xe, nh ng cô ch a k p l i l i, anh t nhiên g t u, óng c a kính xe.
C a kính óng c m t n a b ng đ ng l i, T ng Úc Nam nh nh ra i u gì
ó. “ úng r i, em quên m t th ch tôi.”

Viêm Lăng không ti p l i, ch cau mày nhìn anh.

T ng Úc Nam thò tay ra ngoài, ngón tr c a anh móc m t v t hình tam
giác. Viêm Lăng v a nhìn rõ mi ng v i ren trong tay anh, anh ã nhanh chóng
thu tay v . “Tôi thay em c t gi .”

Viêm Lăng tr ng m t, hét lên: “Này!” nh ng T ng Úc Nam ã r ga,
phóng v t i cùng v i chi c qu n con c a cô.

Khó kh n l m Viêm Lăng m i b t c taxi v nhà, cô ch ng ch a n
ba ti ng ã ph i d y i làm.

V m t m t m i, b đ ng úng ki u buồng th quá , Viêm Lăng ph i
ánh m y l p ph n m i có th che i qu ng thâm m t. Sáng th hai có cu c
h p lúc m i gi . Chín gi n m m i phút, Viêm Lăng m i n công ty. V a
ra kh i thang máy, cô li n g p T T Thanh thang máy i đi n. S c m t hai
ng i ph n tr nên khó coi trong giây lát.

Viêm Lăng h i s ng l i, nh ng cô nhanh chóng l y l i v bình t nh, ti p
t c i v phía phòng h i ngh . N u mu n tránh Viêm Lăng thì T T Thanh có
th i h ng khác, nh ng cô ta l i i v phía Viêm Lăng, c ý ch n ng.

Viêm Lăng c ng bi t T T Thanh không b qua cho cô.

“Dù gì cô cũng là nhũ tỳ u thì chắc là T gia, có nên nhũ tỳ leo lên giường anh ta nhanh nhẹn vậy không?” T T Thanh lúng lúng quở trách.

Viêm Lãng nhũ chầm nhũ cườ. “Tôi chỉ làm chũy nhũ chũm nhũ mà chũng cườ.”

Hôm nay Viêm Lãng trang i m m. ôi môi màu hoa hồng hũ dẫn ra làm toát lên vãng ngang ngườ c hũ m thũ y. Quũ nhiên câu nói cũ Viêm Lãng khi nũ T T Thanh tũ m t. Cũ ta cau mày. “Ngũ tũ ngũ ai cũng tũy tũ nhũ nhũ cườ.”

Lũn này Viêm Lãng bũ t cũ thành tũ ng, tũ ng cũ lạnh lũnh cũ cũ tuy không lũnh nhũng cũng khi nũ T T Thanh nhũ cũ tại. Cũ vũ vai T T Thanh. “ óng k chũ m cũ vũ a phũ còn chũ p nhũ nhũ cũ, dĩ nhũ quá cũ thũ sũ khi nũ ngũ i khác bũ nhũ nũn.”

“Cũ...”

“Tôi rũ t mũ nhũ bi t, bũ cũ tũ p theo chũ nhũ i phũ vũ i tũ thũ nhũ nào? Nói cho Châu Trũnh bi t? Cũ lũ bũy giũ chũ trũnh Châu Trũnh nhũ trũnh tũ y chũ. Hay là nói vũ i ông già? Thũ thì tũ cũng cũm nhũ chũ. Bũ rũ t coi trũng Tũng Úc Nam, nhũ u bũ cũ ý tũc hũ p tũi và anh ta thì chũ sũ hũ t hũ y vũ ng. Hay là chũ nhũ rũ i trũy nhũ nhũ khũ p công tũy?” Viêm Lãng vũ a nói vũ a gũ tũ u. “Biũ nhũ pháp này không tũ i, chũ cũ thũ xem xũt.”

T T Thanh chũ còn bi tũ ngũ im, á khũ u trũ c câu nói cũ Viêm Lãng, sũ cũ m tũ tũt mết. Viêm Lãng không rũnh rũi dũ dài đũng vũ i cũ ta, liũ nhũ vòng qua ngũ i chũ gũi, iũ vũ phũa trũ cũ. Nhũ ngũ mũ iũ vài bũ cũ, Viêm Lãng nhũ tũ iũ m tũ chũy nhũ nhũn đũng bũ cũ.

Cũ quay uũ, T T Thanh vũ nhũng nguyên mũ tũ chũ, thũ nhũ thũ.

“Tũng Úc Nam nhũ tũi chũy nhũ lũ iũ tũ iũ chũ, ngũ cũ suũ tũ ngày giũ iũ nhũ cho anh yũ. Cũ biũ tũ là...” Viêm Lãng cũ ý đũng lũ iũ, nhũ nhũ mũ nhũ: “... ngoài giũ làm vũ cườ.”

Vũ a nói, Viêm Lãng vũ a nhũ nhũ cũ iũ chũ giũ uũ vũ iũ T T Thanh, thũ yũ sũ cũ mũ tũ chũ gũi ngày cũng khũ cũi, cũ cũ mũ thũ yũ rũ thũ đũ. Nhũ ngũ khi quay uũ, nhũ cũ iũ cũ cũ tũ tũng mũ, ánh mũ tũ trũnhũ uũ áũm. Cũ không ngũ nhũnh phũ iũ đũng mũ tũ ngũ iũ àũn ông hũ gũ cũ T T Thanh, iũ uũ này cũ khác giũ lúc trũ cũ T T Thanh đũng Châu Trũnh kũch cũ? Viêm Lãng bũ tũ giũc cũ iũ khũ, cho nhũnh hai giũy iũ uũ chũnh tũm trũng. Khi bũ cũ vũo phũng hũ p, Viêm Lãng ã lũ yũ vũ bình tũnh.

“Xũn chào Viêm tũ uũ thũ !”

Viêm Lãng mũ mũ cũ iũ vũ iũ tũng giũm sũt kinh đũanh. “Chũo anh!”

Viêm Lãng và tũng giũm sũt cũng iũ vũo phũng hũ p, vũ a ngũ iũ xũng ghũ ã cũ ngũ nghiũ pũ a tũi liũ uũ cho hũ.

Do công ty có kế hoạch hợp tác với Johnny Weir, mở rộng sang thị trường Bắc Mỹ, phòng Nghiên cứu phát triển sản phẩm đã yêu nhanh tiến nghiên cứu sản phẩm mới. Hiện nay, một sản phẩm trang điểm và sản phẩm dưỡng da dành cho người da trắng sẽ được tung ra thị trường.

Sản phẩm hiện đã tiến hành nghiệm nghiệm kiểm tra chất lượng. Nội dung chủ yếu của cuộc họp sáng nay là thảo luận về việc làm thế nào đưa sản phẩm vào thị trường thành công. Ngoài phòng Nghiên cứu phát triển sản phẩm, cuộc họp còn có sự tham gia của giám đốc các bộ phận Chi nhánh, Tiêu thụ và phòng Quản cáo.

Viêm Lộ ngắm nhìn hai trang tài liệu, bất nhiên nghe thấy có người chào: “Good morning, Tổng giám đốc!”

Hai tay cô đứng dậy. Theo phản xạ, Viêm Lộ cúi gằm mặt. Sau đó cô liền nghe thấy người nói trộm thì quen thuộc: “Good morning!”

Còn ba phút nữa mới đến giờ. Ba phút này, Viêm Lộ có cảm giác nhàm chán. Tay cô liên tục lật tài liệu nhưng không vào đâu dù chỉ một chút, vậy mà nội dung cuộc trò chuyện không liên quan, cô nghe không sót một từ.

“Tổng giám đốc, tôi qua anh bộ trưởng. Thứ ký Lý nói anh không chắc, hôm nay đã chưa?”

“Tôi thì ừ ừ.”

Giọng nói của Tổng Úc Nam dù có hòa nhã nhưng khi nhìn người đi đến cảm thấy sự áp lực mạnh mẽ.

Viêm Lộ lắng nghe bộ trưởng tài liệu, tổng giám sát kinh doanh ngồi bên cạnh cô cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: “Cánh phóng viên hiện nay bị bắt cứ chửi phỉn, ai nghe Tổng giám đốc và Viêm Lộ thì bộ trưởng, Chủ tịch công ty không xuất hiện buổi tiệc nữa. Các phóng viên suốt ngày gây sự, may có giám đốc Tổng ra giải quyết.”

T T Thanh khiêm tốn lắng nghe, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Đó vẫn là phần sự của tôi mà! Nếu muốn cảm ơn thì phỉn cảm ơn các phóng viên đã nhận lời tôi.”

Viêm Lộ còn muốn nghe T T Thanh nói tiếp nhưng lại khen ngợi như thế nào nhưng mặt thì họ khanh t nhiên vang lên. Tổng Úc Nam nhìn giọng nói thì nghe, cuộc tán gẫu liền chấm dứt.

Thứ ký Lý lập tức nhả hàm ý thông qua cách nhìn của Tổng Úc Nam, cảm giác nghe như: “Tổng giám đốc, tôi giờ đi rồi!”

Tổng Úc Nam hít thở. “Bộ trưởng cuộc họp!”

Viêm Lộ thán phục, nghĩ rằng ông này đúng là cao thủ ra vẻ ta đây.

Lúc cô đứng tại tài liệu và lắng nghe, toàn thân cô bị hóa đá. Bởi Tổng Úc Nam đang nhìn cô, nhìn thấy mặt anh có vẻ lạnh lùng và vẻ mặt bùng cháy.

úng v y, m c dù ánh m t c a ng i àn ông ó bình th n nh không nh ng Viêm L ng có th nhìn ra... m t lo i d c v ng mu n n t i nu t s ng cô.

Bên tai là ti ng báo cáo c a giám c b ph n Chi n l c: “ ây là ph ng án tuyên truy n c a chúng tôi. Tr c ó chúng tôi ã h p bàn v i phòng Tuyên truy n, b n án ã c chúng tôi thông qua...”

Viêm L ng c m c c n c, a lên mi ng u ng che gi u s b i r i, ng th i quay sang giám c b ph n Chi n l c ang phát bi u. úng lúc này, T ng Úc Nam nháy m t v i cô.

Không ai ý n ng tác nh c a anh, ch có Viêm L ng trong lúc r i ánh m t vô tình b t g p. Cô ang u ng n c nên b s c, ho khù kh .

M i ng i u d n ánh m t v phía Viêm L ng, giám c b ph n Chi n l c ang phát bi u c ng ng ng l i. Khóe mi ng T ng Úc Nam h i cong lên, nh ng anh nhanh chóng l y l i v l nh tanh. “Sao v y? Cô không sao y ch ?”

Do ang tr thành tiêu i m c a m i ng i nên Viêm L ng không th tr ng m t v i T ng Úc Nam, cô ch còn cách kìm nén n i b c t c, xua tay nói nh : “Tôi không sao!”

Các phòng ban u c g ng h t mình vì s thành công c a s n ph m m i, d án kinh doanh c cu c h p thông qua c ng r t xu t s c, nh ng i v i Viêm L ng, ây ch c ch n là cu c h p t i t nh t trong i mà cô t ng tham gia.

Cu c h p k t thúc, Viêm L ng v n ng i im m t ch . Cô nh i T ng Úc Nam r i kh i phòng h i ngh m i ng d y. Cô li c th y anh r i kh i ch ng i, không ng anh m i i hai b c, t nhiên có ng i g i: “T ng giám c!”

Ng i v a g i T ng Úc Nam ng nhiên là T T Thanh.

“Lát n a tôi s t i b nh vi n th m b tôi. Ông y r t quan tâm n k ho ch v s n ph m m i, hay là anh cùng tôi t i b nh vi n, tr c ti p báo cáo v i ông y thì hay h n.”

T ng Úc Nam ng m ngh r i quay sang h i th ký Lý: “Ki m tra l ch trình làm vi c c a tôi, xem hôm nay lúc nào r nh?”

Th ký Lý không c n ki m tra, anh ta c lâu lâu: “Lát n a T ng giám c s i th sát m t s qu y VIP m i m trong thành ph . Sau ó, T ng giám c s r nh cho n tr c m t gi chi u.”

T T Thanh m m c i: “V y h n anh vào bu i tr a. Anh n b nh vi n r i tôi m i anh n c m.”

“ c.”

B i l ch làm vi c dày c nên không i T T Thanh nói ti p, T ng Úc Nam g t u thay l i chào cô ta r i i nhanh ra c a. n c a t nhiên anh d ng b c. Th ký Lý ph n ng không k p, âm s m vào anh.

T ng Úc Nam quay ng i, ngo c tay ra hi u cho Viêm L ng ngay tr c m t T T Thanh và th ký Lý.

Từ lúc cu i Viêm L ng theo dõi ch gái di n k ch, gi b ng ngày ng i tr c hành ng c a T ng Úc Nam. Cô không bi t anh nh làm gì nên không hi u c ch c a anh có ngh a là gì. Ch có th ký Lý b t ý r t nhanh, v i vàng gi i thích: “Viêm ti u th , T ng giám c m i cô cùng i th sát qu y VIP.”

M i ?

N u ây là m t l i m i thì ch c ch n là l i m i cao ng o nh t, d làm ng i khác nghi n r ng nghi n l i nh t mà Viêm L ng t ng g p. Ch c ch n anh c ý “m i” cô i cùng ngay tr c m t T T Thanh, làm v y m i m b o cô không t ch i.

Viêm L ng hi u rõ ý c a T ng Úc Nam nh ng v n không th c tuy t. Cho n lúc ng i lên xe c a anh, cô ch có th t an i b n thân: vì c gì mình ph i s ng i àn ông này! Anh có th “ n” mình gi a ban ngày ban m t c sao?

Th c t ch ng mình Viêm L ng ã lo xa. Sau khi lên xe, T ng Úc Nam r t có tr t t . Nói chính xác, t u n cu i anh u c m cú x lý tài li u, hoàn toàn quên m t s t n t i c a cô. Anh úng là ng i có nhi u b m t, lúc c n l nh lũng thì l nh lũng, lúc c n nghiêm túc thì nghiêm túc, lúc trêu gh o ph n thì m t dày, không bi t x u h ... Ng i àn ông nh v y, Viêm L ng t nh n, mình không i phó n i.

Ba qu y m ph m VIP m i khai tr ng n m khu trung tâm th ng m i l n trong thành ph . T ngày T ng Úc Nam nh m ch c, k t qu kinh doanh t t h n quý tr c m t cách rõ r t. Có khá ông khách hàng n qu y m ph m, th m chí a i m th hai, Viêm L ng còn g p m t quý bà giàu có b ra r t nhi u ti n mua hàng.

Qu y VIP ch y u kinh doanh hai dòng m ph m cao c p là Chìa khóa c a làn da và Phù sinh nh c m ng, giá không h r . Hóa n thanh toán c a quý bà kia ã lên n v “v n”. B i cu c th sát hôm nay không h thông báo tr c nên Viêm L ng oán, các qu y không xu t hi n tình tr ng làm gi báo cáo kinh doanh. Viêm L ng v a suy t v a a m t nhìn T ng Úc Nam lúc này ang óng gi làm khách hàng trò chuy n v i quý bà giàu có kia.

T i sao anh m i nh m ch c m y thág mà t t c tr nên thu n l i nh v y? Viêm L ng v a nhìn anh ch m chú v a ngh , cho n khi cô b t g p ánh m t anh.

T ng Úc Nam r i m t kh i quý bà giàu có, làm nh vô ý quét ánh m t v phía Viêm L ng, úng lúc cô ang nhìn tr m anh. Viêm L ng v i quay i ch khác, T ng Úc Nam c ng quay l i v i quý bà giàu có, ch là khoe m t anh n hi n ý c i.

Ho t ng th sát di n ra suôn s , nh ng khi n qu y VIP cu i cùng, h g p ph i tình hu ng b t ng . T phía xa, Viêm L ng nhìn th y cô nhân viên bán

hàng đứng ngang tranh chấp với hai khách hàng. Cô virob c nhanh, tỉ mỉ nhìn xem cô nhân viên bán hàng nói gì.

“Xin lỗi, nhân viên Nhã Nhan đã không còn bán quần áo này, vì chúng tôi sóc khách hàng không do chúng tôi ph trách.”

Một người khách chạm tay lên một người khách khác cùng, nói với giọng yv t c giận: “Nhã Nhan và Chiara khóa cửa lần đầu rõ ràng là sản phẩm của công ty, các cô không chịu trách nhiệm thì ai chịu?”

Hai bên tranh cãi hồi lâu, không ít người qua đường xúm lại xem trò náo nhiet. Thấy giọng nói của khách bắt đầu ồn ào, Viên Linh nghiêm túc nói: “Chúng ta sẽ chờ sau khi dùng sản phẩm Nhã Nhan mới xử lý tình huống này?”

Với khách lịch cô một cái rồi tiếp tục lý luận với nhân viên bán hàng: “Thì dùng của các cô thì còn ai vào đây! Bán của tôi lúc trước mua kem nhân viên Nhã Nhan chính quần áo này. Bây giờ các cô trang trí lại, chuyển sang bán sản phẩm cao cấp là có thể bắt trách nhiệm hay sao? Đây rõ ràng là hành vi lừa gạt người tiêu dùng!”

Cô nhân viên bán hàng trả sự thật, có lẽ đây là lần đầu tiên quý VIP gặp phải khách hàng to tiếng như vậy. Cô tiếp tục phân bua: “Thành thực xin lỗi, chúng tôi chỉ là BA⁽¹⁾ số cấp, vì vậy nên chúng tôi cần phải hỏi ý kiến BA cao cấp mới có thể...”

1. BA: người quản lý.

Với khách hàng càng ồn ào, nói: “BA cao cấp của các cô lúc nào mới tới? Chúng tôi đã chờ đây hơn mười phút rồi.”

“Đã có người tiếp quản rồi...”

Cô nhân viên bán hàng nói nên đây là nhân viên Viên Linh c t ngang: “Các cô có mang theo sản phẩm Nhã Nhan mà các cô nghi ngờ bắt đầu không? Còn nữa, các cô hãy bình tĩnh vì nhân viên giám sát tình huống đang chờ đây?”

Với khách hàng tiếp tục giận, thấy Viên Linh tự nhiên xen vào lần không hề khách khí, hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi...”

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai Viên Linh. Cô quay đầu, thì ra là Tng Úc Nam.

Tng Úc Nam dùng ánh mắt ra hiệu cho cô im lặng. Cô nhìn phn bác nhng ng m ngh m t, hai giây, cô quy t nh im lặng. Tng Úc Nam gật đầu quy t. Tng Úc Nam nhìn trực tiếp khách hàng, bắt đầu danh thiếp cho cô ta. “Chờ hãy mau chóng bắt đầu bình tĩnh vì nhân viên da liễu kiểm tra. Sau khi có kết quả kiểm tra, chúng tôi sẽ gọi tên theo số trên danh thiếp, trực tiếp liên lạc với tôi.”

V khách cảm thấy danh thiếp lên xem. Chúng ta hãy nhìn kỹ, nhìn kỹ để xác định mình không nhầm, sau đó nhìn kỹ vào hình ảnh của Úc Nam, ánh mắt lấp lánh kinh ngạc.

“Nó đúng là sản phẩm của chúng tôi có vẻ đẹp, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.” Ông Úc Nam nhìn cô dịu dàng. “Bây giờ hai cô có thể yên tâm rồi chứ?”

Sau khi hai vị khách gật đầu, Ông Úc Nam quay sang thiếu nữ Lý, nói: “Thiếu nữ Lý, cô và hai vị này yên tâm, chi phí khám bệnh sẽ do chúng tôi chi trả.”

Thật đúng là cảm giác của Ông Úc Nam nhanh chóng xóa tan mọi nghi ngờ của cô thiếu nữ. Sau khi thiếu nữ Lý và hai vị khách rời khỏi quầy VIP, cô nhân viên bán hàng thì phàn nàn nhõm nhõm. Cô ta đang nhẩm nhẩm nói chuyện, BA cao cấp và cô gái xinh lý tình huynh và vàng cung kính cúi chào Ông Úc Nam: “Ông giám đốc!”

Sợ Ông Úc Nam không còn vẻ nhã nhặn khi anh nói chuyện với khách hàng. Anh quay đầu nhìn BA cao cấp, ông tác và ánh mắt tỏ ra cảm giác bất ngờ. “Tại sao cô không đứng ở vị trí trong quầy làm việc?”

BA cao cấp sợ hãi không dám nói gì.

“Ngày mai cô hãy cố gắng làm!” Nói xong, Ông Úc Nam quét ánh mắt nhìn cô nhân viên BA sợ hãi. “Xây dựng vị thế của công ty làm lo lắng lên. Công ty đòi hỏi các cô hãy cố gắng? Cô hãy nỗ lực làm việc, ngày mai không còn nữa.” Lúc này, Ông Úc Nam lúc này trông rất uy nghiêm.

Cô nhân viên bán hàng cảm thấy xấu hổ, tháo thẻ làm việc đưa cho Ông Úc Nam. Ông Úc Nam ném cho Viên Linh: “Hãy giao cho phòng Nhân sự.”

Nói xong anh liền đi. Viên Linh vội vã đi theo, anh quay sang dặn cô: “Em hãy gửi tin nhắn cho phòng Giám đốc khi thuận tiện, hãy xem bên đó có nhân viên nào cần khách hàng và sản phẩm Nhã Nhan hay không?”

“Vâng!”

Hai người quay lại xe, Viên Linh gửi tin nhắn cho phòng Giám đốc khi thuận tiện của công ty. Sau đó, buổi không khí trong xe rơi vào trầm mặc. Mãi đến lúc ô tô dừng lại ở tầng hai, Viên Linh mới lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: “Buổi trông anh rất sáng sủa.”

“Tôi rất ghét những người làm nghề này.” Ông Úc Nam vẫn tỏ ra lạnh lùng, vô cảm, nhưng vẻ mặt lúc này khác hẳn lúc trước. Ông quay đầu nhìn cô.

Người Viên Linh mới phát hiện, thực ra cô cũng rất sợ anh. Do đó một lúc, cô nhẩm nhẩm nghĩ: “Bây giờ chắc anh không có tâm trạng yên tâm rồi chứ?”

Một buổi sáng là sau khi nghe câu hỏi của Viên Linh, Tuấn Úc Nam bắt đầu: “Sao không có tâm trạng gì? Em yên tâm đi, tất cả hiện nay, tuy ngoài mặt tôi không mấy vui vẻ nhưng thực ra tôi không buồn gì cả. Chỉ là chuyện gì. Nghe đi, em...” Anh cố gắng đi lại, nhìn cô bằng ánh mắt hiu hắt.

Viên Linh đang bị rơi vào trạng thái nói chuyện với Tuấn Úc Nam, anh bắt đầu đi tay về phía cô. Viên Linh nhốt thì quên cả phòng mình, mắt nhắm mắt nhìn ngón tay của anh vuốt nhẹ môi cô. “Tại sao em lại sợ tôi như vậy?”

Viên Linh chầm chậm nhìn nghiêng mắt né tránh tay anh. Cô liếc nhìn tài xế. Người tài xế nhìn thấy chuyện gì của Tuấn Úc Nam nhưng vẫn giữ vẻ trung lập. Cuộc đi của Tuấn Úc Nam quen thuộc đã trở nên lạ lẫm dần dần, không hề có bất kỳ sự bất ngờ nào. Nhưng Viên Linh không có bất cứ nhận thức nào, cô né tránh ánh mắt có phần mãnh liệt của người đàn ông bên cạnh. “Con mắt nào của anh thấy tôi sợ anh?”

Tuấn Úc Nam cười thành tiếng. “Tôi chỉ muốn nhìn em, phòng có đôi mắt sáng như con nai ngơ ngác đã kích thích thú tính của đàn ông như tôi.”

Viên Linh không thể không thừa nhận, trái tim cô lo lắng như một câu nói của Tuấn Úc Nam.

Viên Linh xuống xe trước công ty. Cô không muốn gặp Tuấn Tuấn Thanh bất cứ vì lý do gì. Trước khi Viên Linh xuống xe, cô nhận được một câu nói của Tuấn Úc Nam: “Trông em có vẻ rất mệt mỏi, nhưng thực ra chỉ là con chuột nhất gan.”

Viên Linh không buồn tâm. “Tôi không bận tâm vì lý do gì cả, vì có vài quan trọng cần làm chứ không liên quan đến chuyện khác.”

Tuy nhiên cô thích thú nhìn hình ảnh nhàn nhã khi xuống xe, Viên Linh vẫn không quên cười, óng sáng của xe ngay trước mắt Tuấn Úc Nam.

Viên Linh không phải nói dối, cô thực sự có chuyện quan trọng cần xử lý. Khi cô gọi điện cho phòng Giám đốc khi chưa đi, sự quan tâm của phòng làm việc của cô thay đổi, vì vậy vẫn công ty, cô liền đi thẳng vào phòng Giám đốc khi cần.

Đang là giờ nghỉ trưa, phòng làm việc của anh nghỉ ngơi. Tuấn Úc Nam vẫn ở phòng riêng của anh. Qua khe cửa, cô nhìn thấy phòng làm việc của anh sau bàn làm việc, bỗng nhiên cảm thấy không yên.

Viên Linh nhấc ghế của chuông điện thoại bàn bằng chuông, chuông phòng vang lên như chuông điện thoại. “Cùng Giám đốc công ty gọi điện cho tôi.”

Viên Linh đặt tay trên cánh cửa, cau mày lắng nghe nhưng không nghe thấy gì, chỉ thấy tiếng chuông phòng nói: “Vâng !... Vâng !... ừ.”

Viêm Lưng đang do dự không biết có nên yêu cầu đi vào thì gì nên nói chuyện phòng như gõ mõ nh vào sợi dây thừng kinh đang còng thừng của cô: “Nếu lô số này còn bán khách hàng khi bạn đi, tôi thì sẽ không thể giúp cô gì đâu, Giám đốc T...”

T T Thanh đang gọi điện thoại ngoài hành lang bên vỉa hè: “Anh yên tâm đi, lô hàng có vẻ vẫn chờ đợi nhé...”

U bên kia thì nhiên cúp máy.

T T Thanh chau mày. “A lô!”

Chỉ phút chốc không trở lại, T T Thanh nghi hoặc, nhìn gọi điện. Đúng lúc này, trên hành lang bên vang lên tiếng bước chân. T T Thanh cảm giác, gọi điện vào lòng bàn tay rồi quay lại. Nhìn thấy người kia, cô ta lập tức cảm thấy: “Tuyệt vời!”

Tuyệt vời Nam khách sạn gọi điện về phòng bên phòng khách phía sau cô ta. “Chị chờ đợi à?”

“Bên tôi đang chờ.”

“Tôi thì không đúng lúc rồi?”

T T Thanh nhìn nhìn người gọi. “Tôi đang nhìn nhầm. Hay là anh cùng đi với tôi? Nếu xong, quay lại gặp tôi cũng chưa muộn.”

Vài phút sau, hai người vào một nhà hàng sang trọng cách bên vỉa hè không xa.

Nhà hàng có bài trí theo phong cách Tây phương, nhân viên phục vụ lịch sự khách gọi món. Tuyệt vời Nam cúi xuống xem thực đơn. T T Thanh không hề bận tâm nhìn các món ăn, chỉ tay lên thực đơn, ngắm nhìn người đàn ông gọi điện. “Nếu tôi nhớ không nhầm thì Tuyệt vời là người Tây phương. Món ăn Tây phương nhà hàng này rất nổi tiếng, chị chờ đợi anh.”

“Vì vậy cô muốn chờ nhà hàng này?” Tuy nói với T T Thanh nhưng ánh mắt Tuyệt vời Nam vẫn đang nhìn thực đơn. Anh lặng lẽ lật giở thực đơn, một lúc sau mới nói tiếp: “Đúng thì tôi đã ở Tây phương lâu, chị chờ đợi anh.”

Một T T Thanh thì thì thì.

Có lẽ do khu vực thay đổi, T T Thanh gọi món thì thì thì nhà hàng như người đàn ông phía gọi điện chỉ nhìn qua loa. Một món bày ra rất đẹp nhưng nhìn thì thì thì, thực đơn vẫn còn thì thì thì.

Khi thanh toán thì thì, T T Thanh bắt nhân viên phục vụ gói thì thì thì mang về. Quê nhiên, hành lang này như như như ánh mắt khó hiểu của Tuyệt vời Nam.

T T Thanh thì thì thì thì thì. “Sao thì?”

“Lần đầu tiên tôi chạnh lòng khi nhìn thấy nhà giàu gói ghém như thế này.”

“Bởi vì ngay sau buổi nhậu...”

Tùng Úc Nam nhún nhả ra rồi xìu xìu, chợt ngang lòi cô ta: “Suýt nữa tôi quên mất. Trước đây tôi từng nghe Viêm Linh nói, ngay sau buổi nhậu cô có rất nhiều mèo hoang. Cô và Châu Trinh thì gói ghém thức ăn thừa ra nuôi bọn chúng.”

Trong lúc T T Thanh chần chừ ấp úng, khéo miệng Tùng Úc Nam nhún nhả lên nhún nhả xuống ánh mắt vẫn lạnh lùng. “Bạn ơi, Giám đốc Châu bắt thu hút buổi lòng từ cha T T thì ư phỉ không?”

Lần này, T T Thanh rơi vào tình huống ngỡ ngàng ngừng thở.

Trên đường quay về buổi nhậu, T T Thanh im lặng không nói lời nào. Khi hai người vào phòng buổi nhậu, T T n Phu sang cô y tá đang đi dý, tình hình của ông ta thật thảm trọng.

“Bố à”, “Chết chớ!” Cả hai người thì lên tiếng.

“Sao hai người lại cùng như vậy?” T T n Phu gật gù. “Nghe đi!”

Giống như nói chuyện T T n Phu rất nhẹ nhàng, phát âm còn chần chừ. T T Thanh bất giác gật gù thích: “Tôi giám đốc Tùng cũng biết ngay trước tiệc báo cáo tình hình mới nhất về việc này, nhưng thấy bạn trả lời nên chúng con ra ngoài tìm kiếm. Vì vậy chúng con mới về cùng nhau!”

T T n Phu hít một hơi dài hài lòng vui vẻ nói: “Tôi tin tưởng bạn vì công việc của Tùng tiên sinh nên mới yên tâm giao công ty cho bạn quản lý. Bạn không cần báo cáo về tôi.”

Ông nhìn T T Thanh và Tùng Úc Nam bằng ánh mắt cẩn trọng hòa, dịu dàng.

T T Thanh vâng vâng gật gù cho T T n Phu vâng vâng: “Về tôi thì bạn báo tôi thì tôi báo bạn.”

Tùng Úc Nam mỉm cười, ón nhún nhún tán dương. T T Thanh gật gù gật gù cho bạn, rồi gật gù gật gù cho Tùng Úc Nam. Anh vâng vâng tay ra nhún nhả, của phòng buổi nhậu thì nhiên nhiên toang.

T T Thanh gật gù mình, quay lại, thấy Viêm Linh đang đứng trước T T n Phu cười sảng sảng. Chỉ có Tùng Úc Nam không hề tỏ ra bất ngờ, thậm chí khéo miệng còn chần chừ. Ngay sau đó, T T Thanh mỉm cười. “Sao em lại như vậy?”

Viêm Linh lạnh lùng nhìn cô ta rồi thì thầm thì thầm. Cô thì nhiên nhiên gật gù gật gù tài liêu trúng gật gù gật gù cho T T Thanh. Nhìn cô của T T Thanh ông cười trong giây lát. Tài liêu bay tung tóe, T T n Phu thì xìu xìu. “Viêm Linh! Cô lại nghĩ trò gì nữa?”

Nghe câu chuyện của T T n Phu, Viêm L ng ch li c b cô m t cái r i l i dán m t vào T T Thanh. “B hã h i xem con gái yêu quý c a b ã gây ra chuy n gì cho công ty?”

Phòng b nh r i vào tr ng thái yên ng n áng s . Trong b u không khí t nh m ch ó, m i ng i u có ý ngh riêng. T T n Phu t c gi n, h i: “R t cu c là chuy n gì?”

T T Thanh nhìn t p tài li u, trên ó xu t hi n ch ký c a cô ta. S c m t cô ta b ng tái mét.

Viêm L ng nh t tài li u ném lên gi ng b nh r i nói v i T T n Phu: “Ch ta chi m d ng dây chuy n s n xu t dành riêng cho Nhã Nhan vào vi c khác, còn Nhã Nhan b ch ta y cho x ng v tình bên ngoài. Khi s n ph m x y ra v n v ch t l ng, ch ta l i ép không cho phòng Gi i quy t khi u n i báo cáo lên c p trên. N u hôm nay không ph i b n con tình c g p khách hàng b d ng n qu y khi u n i, danh ti ng c a công ty s m mu n c ng tiêu tan.”

T T n Phu c m t p tài li u, xem t ng trang m t. Trong phòng b nh yên t nh, s c m t T T n Phu ngày càng khó coi. Cu i cùng, ông ném t p tài li u sang m t bên. “T Thanh, con hã gi i thích nh ng chuy n này!”

“B ...” T T Thanh r m r m n c m t.

T T n Phu c nén gi n, quay sang T ng Úc Nam. “T ng tiên sinh, phi n c u a Viêm L ng ra ngoài m t lát.”

Viêm L ng nhìn T T n Phu b ng ánh m t không th tin n i, cô nh n ra s mâu thu n trong áy m t ông. Cô l i a m t nhìn T T Thanh lúc này nh con chu t b ch ang kinh hãi. Ng m hi u ra i u gì ó, Viêm L ng b t giác n n c i m a mai. Không i T ng Úc Nam lên ti ng, cô quay ng i r i kh i phòng b nh.

Lúc m c a, Viêm L ng không tìm n i, c t gi ng y cay ng: “N u chuy n này do con làm, ch c ch n b s t ng th ng con cho h i ng k lu t mà không c n suy ngh .”

T T n Phu tr m m c.

Cô con gái nh c a ông không nên nh v y. L ra cô ph i t thái nóng n y, t c gi n, kích ng, khi n ng i khác dù mu n c ng không quý m n, ch không ph i b d ng nh bãy gi , m t tinh th n, tuy t v ng, khao khát c yêu th ng nh ng v nh vi n không nh n c tình yêu c a ông.

R i kh i phòng b nh, Viêm L ng l p t c i ra thang máy, cô không mu n l i ây dù ch m t giây. úng lúc này, m t bàn tay gi cô l i.

Viêm L ng không c n nhìn c ng bi t ng i ng n cô là ai, cô gi t tay ng i ó, bi n s không cam lòng thành l i nói ác ý v i anh: “Ch ta s không bao gi b t n th ng dù ch là m t c ng tóc, anh còn b t tôi l i ây làm gì? Nhìn b n h di n trò cha con thâm tình sao?”

Tung Úc Nam không trỗi dậy, càng nếm chát cánh tay cô. Cuối cùng Viêm Lãng đành phải nhún vai, ngẩng lên nhìn chỉ cạch dài trên hành lang, vui mừng tạt vào hai bàn tay.

Tung Úc Nam chợt giật mình: “Nhớ đi, em là quá nóng tính, còn nhớ đi, em là quá tham lam. Nếu em và cô ta bổ sung cho nhau, có lẽ hai người sẽ trở thành tu không thua kém T T n Phu n m ó. Đáng tiếc, bây giờ hai chúng tôi coi nhau như kẻ thù. Ông nói nhảm nhí, không hiểu nữa là tất nhiên rồi.”

Viêm Lãng cười nhợt nhạt. “Anh nói chuyện anh không có nhớ đi em!”

Tung Úc Nam thoáng thất vọng: “Tất nhiên tôi cũng có nhớ đi em.”

“Gì vậy?”

“Là em.”

Viêm Lãng ngây ngốc.

Liệu đây có phải là bày tỏ tình cảm gián tiếp của em tung đi thông minh? Vì Viêm Lãng, đây là một câu nói đùa. Cô không cười, cũng không cảm thấy lòng trống rỗng, chỉ nói: “Tôi chỉ không nhận ra mà thôi, vì anh mất lòng, quan hệ giữa chúng ta chúng tôi có gì đặc biệt, vậy mà tôi lại trở thành nhớ đi em anh, tôi có nên nhay lên vì vui mừng không Tung giám đốc?”

Tung Úc Nam bắt cô chực chờ, nhớ đi em anh có chút thâm hiểm. “Bây giờ, tôi bắt đầu thông cảm với bạn rồi, thì sao quan hệ giữa em và bạn tốt đẹp vậy. Đúng là mất nhà, u mê ngẩn ngơ! Tôi mà là bạn, tôi sẽ nhay lên, dùng roi da đánh em cách nhân x thế, làm thế nào để hòa nhã với mình, làm thế nào để không tính tình.”

“Tôi...”

Viêm Lãng đứng dậy, đi vào phòng tắm. Tung Úc Nam và Viêm Lãng quay đầu, chợt thấy T T Thanh mặt mày rục rịch đi vào phòng. Cô ta lảng tránh ánh mắt của họ, bịn rịn chào Tung Úc Nam rồi đi. Cô ta nhanh chóng biến mất sau cửa thang máy.

Tung Úc Nam nhìn theo T T Thanh rồi quay sang Viêm Lãng. “Vào trong đi!”

“Tôi không vào, vào đó chứ chứ chứ vào đây.”

Tung Úc Nam chợt có kinh nghiệm mới về Viêm Lãng, đó là không thể dùng lý lẽ với cô. Càng dùng lý lẽ, cô sẽ càng đáp trả bằng những lời lẽ sắc bén, khó nghe. Cứ lời cô vào trong là hành động đúng đắn nhất.

Viêm Lãng ra sức giãy giụa nhưng không thành công. Cuối cùng, cô đành Tung Úc Nam áp giải vào phòng tắm.

Tên Phu vẫn ngồi trên ghế băng, ông ta không còn tức giận nữa, thay vào đó là thái độ bình tĩnh sau khi đã cân nhắc cách giải quyết. “Về đây, tôi sẽ cho người đi đưa, cô không cần nhúng tay vào.”

Câu nói rất bình tĩnh nhưng hàm chứa sắc nhạo. Viên Lính “hầm” mới từ ngoài quay sang Tên Úc Nam, ánh mắt nhếch nhếch nói: “Anh thấy chưa? Tôi biết ngay mà, quyết định của ông nằm trong đống giấy của tôi.”